

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

to be withdrawn from the account of the Palestinian authority required the signature of the three signatories for the account, and he alone could not withdraw "even a penny".

Evaluation of the testimony – credibility and weight

The testimony by the Defendant – credibility and weight

The Defendant's testimony did not make a credible impression on us. He was obviously sticking to a story, according to which he had nothing to do with the arms ship *Karine A*, he had nothing to do with the contacts with the Iranians which concerned the coordination of training and the purchase of arms by the Palestinian Authority, and with regard to the purchase of arms, he was present at a meeting, the objective of which was to purchase arms from civilians so that they would not be used by organizations such as Hamas.

When the Defendant was confronted with things which had been recorded or presented to him in his interrogation, including documents which indicated that he recognized and knew why a certain payment was made, in a way which could not be reconciled with his version in Court, he stated that he had not said what was attributed to him in the interrogation. We cannot accept this. It is puzzling that things which are recorded in his statements, and which are in line with his version in Court, were in fact said by him to the police and were written down, whereas things which are not in line with his version in Court were not said by him, but were written down by the interrogators without his knowledge. This simplistic explanation with regard to the records kept by the interrogators does not sound in any way credible.

Furthermore: some of his arguments are *prima facie* not credible – for example, his statement that he was not familiar with the al-Aqsa Martyrs Brigades and that he did not know what they were, or his argument that he did not know who [REDACTED] was, especially when, immediately thereafter, he stated that money had been paid to the person in question by the office in Bethlehem. When he recognized his mistake, he claimed that he did not know [REDACTED] personally.

As we have already pointed out with regard to the preliminary trial, we are convinced that the things which are recorded in the Defendant's statements to the police were based on his own words and reflect things which he himself said. Accordingly, we must rule that his argument to the effect that those things were not said by him is mendacious.

Furthermore, the Defendant's arguments to the effect that he was only following orders, and that he did not know why some of the money was being transferred, are not in line with what he stated at the end of his interrogation – that he always ascertained that the payment matched a budget item, which means that he knew what the payment was intended for. His version to the

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

effect that he was only following orders is not reconcilable with his statement that, if he had received an exceptional or strange payment order, he would have refused to carry it out, or with his statement in his interrogation, to the effect that he took action (with regard to the meeting with the Iranians) even before [REDACTED] told him anything about the matter, because [REDACTED] "wants to see results".

The testimony by [REDACTED] – credibility and weight

The testimony given by [REDACTED] in Court, as we see it, was devoid of any credibility whatsoever, and accordingly is devoid of any weight. His argument to the effect that he had spoken, in his interrogation, of a person named [REDACTED] and not Shubaki is an argument which was clearly intended to divert the guilt from the Defendant. We are not convinced that there is even a grain of truth in that argument. It should be stated that the Defendant said in his interrogation that he transferred money to [REDACTED] and this is in line with [REDACTED] statement to the police. Accordingly, we prefer to accept [REDACTED] statements to the police, rather than his testimony in Court.

The factual infrastructure – summary

We have seen fit to prefer the content of the Defendant's statements to the police, rather than his testimony before us. Wherever there is a contradiction between the two versions, we have believed that the content of the statements to the police is preferable. The same applies to [REDACTED] statements to the police. In light of this factual infrastructure, we must now examine the sections of the indictment which were attributed to the Defendant and to see whether his guilt arises from the evidentiary material before us.

Even before we perform an individual examination of each of the sections of the indictment, in view of the fact that the majority of the indictment is based on the Defendant's own statements, we must determine whether there is any evidentiary supplement, in the nature of an "additional item", to those statements.

In the case that is before us, we did not believe that there would be any real difficulty in this regard. An evidentiary supplement to the Defendant's statements can be found in the statement made by [REDACTED] who confirmed the transfer of the salaries to him and to his men in Bethlehem, as the Defendant had stated. In addition, we have before us Prosecution Exhibit No. 8, which is a document which sets forth requisitions for the purchase of weapons and their price, as the Defendant stated.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

In Leave for Criminal Appeal 4142/04, **Millstein v. Chief Military Prosecutor**, Supreme Court Compendium 2006 (4), 4022, the Honorable Justice Levi considered the nature of the evidentiary supplement of the “additional item” type and ruled as follows (in paragraph 20 of his judgment):

“The requirement for the ‘additional item’ is flexible and open in structure. The type of matters that are likely to satisfy that requirement varies from case to case, and also depends upon the credibility of the confession itself. The greater the weight which is ascribed to the confession in question – the smaller the weight of the ‘item’ which is required in order to verify the confession; on the other hand, the smaller the weight which is ascribed to the confession – the greater the weight of the ‘item’. Accordingly, it has also been ruled that cases are likely to arise in which it is possible to accept an ‘item’ with a weight which is ‘as light as a feather’.”

And as the Honorable Justice Arbel stated in the same ruling (in paragraph 20 of her judgment):

“The requirement for an ‘additional item’ – similar to the ‘item of reinforcement’ and in contrast to ‘corroboration’ – is a requirement for an evidentiary supplement ‘for verification’. Accordingly, and in contrast to ‘corroboration’, the ‘additional item’ does not have to point to the guilt of the Defendant; rather, it is enough to have an item of direct or circumstantial evidence, which is external to the Defendant’s confession, which is capable of confirming, to a certain degree, the content of the confession and to indicate the veracity thereof... The requirement for an ‘additional item’ is intended to remove any suspicion that the Defendant is taking upon himself the responsibility for an action which was committed by another person or which was not committed at all, and therefore, in principle, a very small item of evidence is sufficient to comply with that requirement... Accordingly, case law has stated on more than one occasion that the weight of this item of evidence ‘can be extremely light’ and can even be ‘as light as a feather’. This is enough for the Court to be satisfied that the confession is not ‘a mere fiction’ and will convince the Court that the story which the Defendant told in his confession is indeed a possible story.”

In the case that is before us, we have a confession by the Defendant, which extends over a large number of statements, both to the police and to the Israel Security Agency. His confession includes great detail with regard to various arms deals, including names, weapons and their prices, and detailed comments on his negotiations with various entities in the Palestinian Authority and with entities outside it (such as the Iranians). The inherent weight of these statements is very high. Both the content thereof and the way in which the statements were made indicate a high degree of credibility which should be given to them (cf. Criminal Appeal 6613/99, **Smirek v. State of Israel**, PD 56 (3) 529, in paragraph 12 of the judgment handed down by the Honorable Justice (as her title was then) Beinisch).

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

But not only the test of the numerous items indicate the credibility which should be ascribed to the Defendant's statements. Rather, in accordance with that which has been set forth above, these statements have external verifying supplements, in the form of the statement given by [REDACTED] and in the form of Prosecution Exhibit No. 8. Moreover, the seizure of the arms ship *Karine A* is also in line with the statements which were made by the Defendant. Let us not forget that the Defendant himself did not deny, in his testimony before us, many details which appear in his statements, including a meeting with the Iranians.

In accordance with that which has been set forth above, the independent weight of the statements is high. The additional item, in this case, points to the Defendant's involvement in at least some of the offenses, and verifies all of the Defendant's statements. More precisely: the matters which are set forth in the Defendant's statements are all related to his position and his status as the head of the Finance Department of the Palestinian Security Services. When there is an internal affinity and a pertinent relationship between the various offenses, the evidentiary supplement which exists for one offense may also extend to another offense (see Criminal Appeal 241/87, **Cohen v. State of Israel**, PD 42 (1) 743; Criminal Appeal 7758/04, **al-Qadr v. State of Israel**, Supreme Court Compendium 2007 (3) 710; Criminal Appeal 378/03, **John Doe v. State of Israel**, Supreme Court Compendium 2005 (2) 1128). Accordingly, in the case that is before us, even though an evidentiary supplement exists with regard to only some of the statements made by the Defendant, in view of the pertinent relationship of the actions which are described in the indictment to those which are set forth in his statements, the evidentiary supplements should be considered as verifying all of the things which were stated by the Defendant in his interrogations. Accordingly, even if there is no external evidentiary supplement for a specific section of the indictment, in view of the affinity among all of the charges in this case, the statements made by the Defendant are sufficient to substantiate the conviction, insofar as it arises from the statements.

Now that we have clarified the evidentiary infrastructure before us, we shall address each of the counts of the indictment.

Count 1 of the indictment:

The arguments that have been set forth by the defense with regard to this count of the indictment are arguments both in fact and in law. First of all, as to the factual aspect, the defense did not deny that the Defendant took part in the purchase of the materiel as set forth in this count of the indictment; however, it claims that this was a purchase of material which was aimed at taking weapons from residents of the Authority so that they would be in the hands of the Palestinian Authority forces. This argument was raised by the Defendant both in Court and during his interrogation. Second, it was argued that the Defendant was entitled to

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

benefit from the defense of "act of state" because all that he did was to act with no independent discretion, but rather, in accordance with the instructions of the [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] who approved the transfer of monies from the Authority for the purpose of purchasing the arms. The Defendant's role in this case was to sign documents which approved payment. It was argued that this act is not a war crime or a crime against humanity, because it has not been proved that the Defendant knew that the arms would reach the al-Aqsa Martyrs Brigades organization, which would use them for terrorism.

It was further argued that the Defendant could avail himself of the defense of justification, because obeying the instruction by the Authority, which was aimed at taking weapons from irresponsible entities and transferring them to the responsible control of the Authority, is a legitimate act, which is governed by the defense of justification.

It appears that the arguments that have been set forth by the defense cannot be accepted, even if only on factual grounds.

In order for the defense of "act of state" to be allowed, it is necessary to show that the entity on behalf of which the Defendant operated was a state. As set forth in the ruling on the preliminary arguments, which was handed down by my colleague, the Deputy President, the Palestinian Authority is not a state, and certainly, during the period which is relevant to the indictment, it was much farther from the status of an independent authority. Accordingly, the Deputy President of the Court stated that: "This being the case, I believe that it should be ruled that the Defendant's actions pursuant to the indictment were not acts of state, as they were not committed on behalf of an entity which is a state; rather, at the very most, they were personal actions in the guise of state actions, through the use of resources of an unformed diplomatic entity."

No further support or additional evidence, which could have modified our conclusion with regard to the status of the Palestinian Authority, has been brought before us.

Secondly: the argument to the effect that the collection of the arms was intended to transfer weapons from residents, who were likely to use them for partisan purposes, to responsible entities, is unfounded. The Defendant raised this argument on a number of occasions, including in his interrogation, however, we do not have the impression that this argument is substantiated in any way whatsoever. In accordance with that which has been set forth above, we have already pointed out that our impression of the Defendant is that he is a sophisticated person, who is trying to shrug off the burden of responsibility and liability. Concurrently with the argument that the collection of the arms was intended to prevent irresponsible entities from using them, it appears that the Defendant approved the financing of actions which have absolutely nothing to do with the collection of weapons from

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

irresponsible entities. Thus, for example, the subject of the financing of the setup of a factory for the production of explosives by people belonging to the Palestinian Authority itself, the financing of lathe shops, the financing of arms smuggling by outside entities such as Hezbollah and the Iranians, and so forth. If the entire objective had been the collection of "partisan" weapons, why is it necessary to finance the bringing of additional weapons which originate outside the confines of the Palestinian Authority – especially when the weapons in question are of a specifically offensive nature, such as rockets and missiles of various types? If the matter in question concerns only the purchase of weapons from civilians, why did the Defendant act to finance the costs of smuggling the weapons from Hezbollah into the hands of entities within the Palestinian Authority?

The answer to these questions is clear. The collection of weapons has nothing to do with the desire to prevent those "irresponsible" entities from using them for terrorist purposes. The objective of the collection of the weapons was to transfer them to entities within the Palestinian Authority which obeyed [REDACTED] and which made it possible to engage in warfare against Israel, its forces and its civilians. As the Defendant himself stated, in the memorandum dated March 15, 2006, 6:15 p.m., in Section 30: '**[REDACTED] gave an instruction that all of the weapons would be purchased by the Palestinian Authority, and not by Hamas or other organizations, so that he himself would be able to control everything that happened. In this way, [REDACTED] would be able to control the strength of the intifada.**'

As we have seen, this is no innocent and "responsible" objective; rather, it is a clear objective which was intended to enable entities of the Palestinian Authority, headed by [REDACTED], to use offensive firepower to control the strength of the intifada – that is: the strength of Palestinian terrorism.

It should further be stated that the argument to the effect that the Defendant did not know that the weapons had been transferred to the al-Aqsa Martyrs Brigades organization, which used it for the purposes of terrorism, is an argument which is not in line with the evidentiary material. Thus, for example, in the memorandum dated March 15, 2006, 6:15 p.m., in Section 36, the following appears: "**The subject explained that each of the security organizations purchased materiel in large quantities and the subject approved the payment. All of the al-Aqsa Martyrs organizations used the weapons which were supplied by the security forces, which carried out the massive procurement.**"

As we have seen, the Defendant knew very well that the materiel which was purchased was transferred to the al-Aqsa Martyrs Brigades, which used those weapons. Obviously, the Defendant knew what the al-Aqsa Martyrs Brigades organization was and what its activities were. His attempt to tell us that he did not know what the organization was is an untenable

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

attempt to represent himself as an innocent person. We do not believe this argument. It is clear to us that the Defendant – who held a senior position in Fatah for decades and was close to [REDACTED] – knew very well what the al-Aqsa Martyrs Brigades organization was, what its activities were, and knew very well that the organization in question was a tool in the hands of the Palestinian Authority for directing terrorism against the State of Israel and its residents.

It should further be stated that we did not gain the impression that the Defendant was a clerk who followed instructions with no discretion of his own. This results both from the senior nature of his position and from the facts which were brought before us, as well as from the statements which were made by the Defendant in Court. Thus, for example, on no small number of occasions, it transpired that the Defendant acted on his own initiative, with no approval whatsoever – and certainly with no explicit instructions – from [REDACTED] in the context of monetary expenditures. This was the case with regard to the “business initiatives” which were intended to make a profit for Fatah; his contacts with the Iranians, which were not known in advance by [REDACTED] (but only retroactively); and the Defendant’s own words to the effect that [REDACTED] liked to see and to get results, and was not involved in the entire process itself from the outset. We shall also recall that the Defendant, in his own words in his testimony before us, confirmed that he did not transfer money if he did not have the appropriate amount, or if the purpose of the expenditure did not match a recognized item in the budget. This is not in line with a person who merely fulfilled every instruction by [REDACTED]. Moreover, the Defendant stated, in his testimony before us on November 18, 2008, that if he were to receive an instruction which appeared strange to him, he would not carry out the action, and added that: “I had many disputes with the [REDACTED] on such things, and in the end, he came and told me that I was right.” These words, which appeared to have been uttered with great pride on the Defendant’s part, indicate that the Defendant was not merely a rubber stamp. When he thought there was a problem with this or that instruction by [REDACTED] he would tell him so, and would even argue with him.

In the case that is before us, and with regard to the action set forth in the indictment, the Defendant did not see fit to argue, even though we know that, had he seen fit to do so, he would have done so. The obvious conclusion is that the Defendant – by virtue of his position, *de facto* in his relationship with [REDACTED], and in light of his own actions, as those actions arise from the evidentiary material before us – had the discretion to approve, or not to approve, the transfer of funds. The Defendant knew very well what the purpose of the transfer of funds was, and he knew very well that the arms which were purchased with the monies in question were intended for the purposes of a terrorist organization – the al-Aqsa Martyrs Brigades.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Summary:

From the factual standpoint, no infrastructure has been laid which enables support of the arguments that have been set forth by the defense with regard to the availability of the defense of justification, or the defense of "act of state", for the Defendant. It has been proved that the Defendant knew very well that the purchases in question were of weapons which were to be transferred to the use of a terrorist organization – the al-Aqsa Martyrs Brigades. This was not a case of the purchase of weapons with a view to taking weapons out of the hands of residents and transferring them to "responsible hands", as has been argued by the defense.

The Palestinian Authority is not a state, and in any event, the transfer of weapons for the purposes of terrorism against the citizens and residents of the State of Israel cannot take shelter under the defense of "act of state", even if a state were involved.

Second: with regard to the defense of justification, even if we were to adopt the method advanced by my colleague, the Deputy President of the Court, who is prepared to recognize the defense of justification for entities in the Palestinian Authority under certain conditions, the act in question is not a legitimate act on the part of the Authority, and the purchase of weapons which are intended for the purposes of the terrorist organization is clearly an illegal act.

Because the Defendant was a partner to the purchase of weapons as set forth in Section 1 of the indictment, we convict him with regard to that which has been set forth in this section of the indictment.

Count 2 of the indictment:

This count concerns the transfer of salaries to operatives in the al-Aqsa Martyrs Brigades, as well as the transfer of a requisition by [REDACTED] for the payment of money for materiel.

The basis for this count lies in the statements by the Defendant, but also in the statements which were made by [REDACTED] to the police. The Defendant, in fact, confessed in his interrogation that he had transferred salaries to [REDACTED] men, and the latter confirms this matter in his statement. Accordingly, the opening passage of this Count of the indictment is based on statements by the Defendant and has been given a significant evidentiary supplement in the statement by [REDACTED]. Accordingly, and in light of the factual analysis set forth above, there is a solid basis for convicting the Defendant of that which has been set forth in the opening passage of Count 2 of the indictment, because it involved the transfer of monies to terrorist operatives.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The closing passage of Count 2 of the indictment – the subject of the materiel sought by [REDACTED] – also appears, in detail, in the Defendant's statements, and, in essence, constitutes part of the general series of offenses which is described in Count 1 of the indictment, which involves the Defendant's share in financing various items of materiel for persons in the Palestinian Authority and for the al-Aqsa Martyrs Brigades.

With regard to the closing passage of this count of the indictment, the defense argued that the Defendant did not commit any offense, because all that he did was to forward the document to [REDACTED]. The Defendant did not pay the amount requested, because his office did not have the budget to do so, and the payment for the requisition came from the budget of the Palestinian Ministry of Finance.

I cannot accept the argument that this was not an offense. The charge which is attributed to the Defendant is "Performance of a service for a prohibited organization". The service which the Defendant performed for the al-Aqsa Martyrs Brigades organization admittedly did not involve the transfer of money from his office; nevertheless, he did perform a service. This service included accepting the requisition and forwarding it to [REDACTED]. The Defendant was the channel through which the requisition was handled and carried out. In accordance with that which has been set forth above, and as we have seen in the analysis of the facts in Count 1 of the indictment, the Defendant was a significant link in all of the acts of procurement and finances. Furthermore, he was also the channel through which all of the financial requisitions reached [REDACTED]. The same holds true in this case as well. This act is a service for a proscribed organization, and accordingly, it is necessary to convict him of the charges which are attributed to him in the closing passage of this Count of the indictment as well.

It should further be stated that the statements set forth above with regard to the defenses of "act of state" and justification, which were raised by the defense, apply even more forcefully to this count of the indictment, because, in this case, the Defendant granted assistance and a direct service to the terrorist organization known as the al-Aqsa Martyrs Brigades.

Count 3 of the indictment:

This count concerns the Defendant's part in the procurement of the ship *Karine A*.

According to an argument that has been set forth by the Defense, the Defendant did not commit any offense whatsoever. The money for the purchase of the ship did not come from his budget, but rather, from the budget of another office, which was headed by [REDACTED]. The Defendant did not initiate the bringing of the arms ship, and, at most, had indirect and not concrete knowledge of the fact that the ship would be carrying weapons. All that he did was to pass on the information about the ship to [REDACTED] who thought it was a plot to murder him.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

After examining the evidentiary material, we have found that the facts which are attributed to the Defendant in this count of the indictment have been proved as required. In actual fact, not even the defense disputed the fact that the facts set forth in the indictment were proven by the Defendant's statements. I shall comment that, with regard to the purchase of the ship, nothing bears out the allegation that [REDACTED] refused this matter or thought that it was a plot. What was said by the Defendant referred to his meetings with the Iranians, which are set forth in Count 4 of the indictment, and not to the purchase of the *Karine A*, which [REDACTED] approved with no problems whatsoever, according to the Defendant's own statements.

The central question which the defense raised is whether these acts constitute the offense of trading in war materiel.

The definition of the word "trading" in the Prohibition on Trading in War Materiel Order is as follows: "Purchase, sale, mediation, delivery, storage, transport, transfer, dispatch or repair".

This means that trading in war materiel does not only include acts of purchase and sale, but also mediation and transport of arms.

In the case that is before us, the Defendant took part in the following actions: he accepted the request by [REDACTED] for financing an arms ship which would come from the Iranians; it was explained to the Defendant that the weapons which would be on board the ship would be financed by the Iranians, and that the Palestinian Authority would have to finance only the ship and its expenses; the Defendant handled the request and passed it on to [REDACTED], who approved the conspiracy and agreed to the purchase; the Defendant was the one who transferred the requisition for payment to [REDACTED] who approved the transfer of the funds; when the Defendant announced that his office did not have an appropriate budget, [REDACTED] gave an instruction for the payment to be made from the office of [REDACTED], and the Defendant transferred that instruction by means of a messenger from his office; [REDACTED] was in contact with the Defendant for the purpose of receiving the information as to whether the order for the transfer of the funds had been issued.

These facts indicate that the Defendant was involved in the mediation and the financing of the arms deal. Even if his office did not pay the money directly, the Defendant was the one who made contact with [REDACTED] and brought the subject of the arms deal before him for his consideration, study and decision. The Defendant was the entity which mediated between [REDACTED] the Iranians and others and [REDACTED]. The Defendant's role is accordingly not minor, but significant. It may be said that the Defendant was a significant factor in concluding the transaction, because his contacts with [REDACTED] were of supreme importance for the purpose of executing the transaction.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

Even if the Defendant's office did not finance the transaction from the current budget, it should still be stated that the Defendant was involved "up to his neck" in this transaction, and that he constitutes an entity which took real and material action for the purpose of obtaining the financing for the purchase of the ship. Accordingly, he should be considered as having been involved in the purchase of the weapons, in the negotiations which he conducted with the Iranians from the beginning, in the purchase of means of transport of the weapons, and at the very least, in actions which constitute mediation for the purchase of the weapons.

In this case as well, it is obvious that the defenses of "act of state" and justification do not apply. In this case, the initial contact began even before [REDACTED] knew about the subject of the arms ship, so that the Defendant certainly cannot say that his actions merely consisted of following orders.

Accordingly, the Defendant should be convicted of that which is attributed to him in this count of the indictment.

Count 4 of the indictment:

This count concerns negotiations which the Defendant conducted with Iranian representatives outside the Area.

The defense did not dispute, with regard to this count, that the Defendant held a meeting with people who represented themselves as Iranians, and held a general conversation with regard to possibilities for Iran's assistance to the Palestinian Authority. The defense argued that the prosecution would have to produce an evidentiary supplement of the "additional item" type in order to prove that such a meeting took place, and that the persons with whom the Defendant spoke were actually Iranians. It was further argued that, as far as the Defendant was concerned, those meetings were full of suspicion and caution and were not based on a desire to cooperate, and that, in fact, [REDACTED] upon receipt of a document which described the meeting, rejected the idea set forth therein.

First of all, with regard to the required evidentiary supplement, we believe that, in this case, even in the absence of any evidentiary supplement with regard to this count itself, the existence of an evidentiary supplement for other counts constitutes an evidentiary supplement for this count of the indictment as well.

As we pointed out above, a supplement of the "additional item" type is a supplement which is intended to verify the Defendant's statements. Because it is a supplement for the purposes of verification and not of embroilment, there is no necessity for the evidentiary supplement to refer to each and every one of these counts of the indictment separately, provided that there is a relationship between the various counts of the indictment in question.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

In accordance with that which has been set forth above, in the case that is before us, there is an affinity between the Defendant's actions as set forth in this count of the indictment and his actions as set forth in the previous counts of the indictment. All of them concern his work and his status as the Finance Officer in the Palestinian Authority and as a person close to [REDACTED]. Accordingly, the evidentiary supplements which were found with regard to Counts 1 and 2 of the indictment (Prosecution Exhibit No. 8 and the statement by [REDACTED]) also constitute an evidentiary supplement with regard to this count.

Furthermore, it is necessary to reject the argument that has been set forth by the defense, to the effect that these were only contacts with no real intention. While these were apparently initial contacts, nevertheless, by the very nature and quality of initial contacts of this type, they are at times accompanied by suspicion. This does not mean that the Defendant did not want to promote the contacts thereafter; in fact, he even brought the subject of the contacts before [REDACTED] for decision.

Let us not forget that the elements of the offense in question require only the existence of the contact between the Defendant and another entity which is part of a hostile organization. In the case that is before us, it appears, on the basis of the proven facts, that not only did the Defendant actually meet and hold contacts with operatives of an enemy country; the Defendant acted on the basis of a desire to bring about what had been agreed upon with the Iranians and "to get results" for [REDACTED]. Accordingly, we believe that all of the elements of the offense, in this case, were fulfilled by the Defendant.

I shall further state that, in this case as well, it is obvious that the defenses of justification and "act of state" do not apply, because the Defendant did not receive any order or instruction to carry out that which is attributed to him in this Count; rather, he acted on his own initiative and on his own recognizance, and only retroactively brought the results of the meeting to [REDACTED] for his approval.

This being the case, the Defendant should be convicted of that which is attributed to him in Count 4 of the indictment.

Conclusion

We have not seen fit to accept the preliminary argumentation that has been set forth on the part of the Defendant. We have seen fit to attribute full weight to his statements to the police and to the transcripts of his interrogations by the Israel Security Agency, and to prefer his statements, wherever the Defendant argued otherwise before us. In light of the content of the Defendant's statements, we believe that there is a complete factual infrastructure for proving the charges that have been attributed to the Defendant.

Date: July 29, 2009

File No.: 3052/06

The Defendant cannot avail himself of any defense in this case. In the case that is before us, the defense of "act of state" does not apply, *inter alia*, because the Palestinian Authority is not a state and, during the relevant period of time, its status was even farther from statehood than it is today. Even if this defense had existed under law in the Area, the Defendant could not have taken shelter under it, in light of the fact that he transferred weapons, knowing that the weapons were meant to be used by a terrorist organization such as the al-Aqsa Martyrs Brigades.

The Defendant cannot avail himself of the defense of justification, because, even in accordance with the broadest interpretation of this defense (which, in accordance with that which has been set forth above, appears in the ruling which was handed down by my colleague, the Deputy President of the Court, with regard to the preliminary arguments), the Defendant took part in actions which are not legitimate, in a way which is not in accordance with the powers which were granted to the Palestinian Authority in the interim agreements; he acted many times on his own initiative, and not as a follower of orders; and even if there were cases in which he followed orders, the acts in question are clearly illegal, since, in accordance with that which has been set forth above, they have to do with the transfer of weapons and resources to terrorist organizations.

In light of that which has been set forth above, we have decided to convict the Defendant of all of the charges which have been attributed to him in the indictment.

Judge Lieutenant Colonel Ronen Atzmon:

I concur.

Judge Lieutenant Colonel Tal Band:

I concur.

Handed down and notified this day, July 29, 2009, in public and in the presence of the parties.

Judge

President of the Court

Judge

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as "Israeli Military Court Case File No. 3052/06 The Military Prosecution v. Fuad Hejazi Shubaki, Verdict dated July 29, 2009."
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document designated as "Israeli Military Court Case File No. 3052/06 The Military Prosecution v. Fuad Hejazi Shubaki, Verdict dated July 29, 2009."

Dated: March 7, 2014

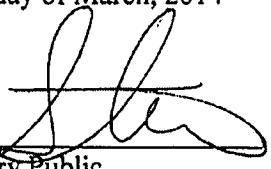

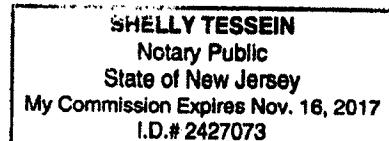
Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 7 day of March, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
7 day of March, 2014

Notary Public

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

בית המשפט הצבאי יהודה

גגד

הנאשם : פואד חגייזי שוכבי ת.ז. 410026173/שב"א
 (בามצעות סגן אנדריי ורוצ'קין)

- 1
- 2
- 3 ביפוי כב' הנשיה: סא"ל צבי ל��
- 4 השופט: סא"ל רונן עגנון
- 5 השופט: סא"ל טל בל בנד
- 6
- 7 התביעה הצבאית
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19 הגשיא סא"ל צבי ל��:
- 20
- 21 חנשם שלפנינו מואשם באربعה פרטי אישום שעניינם העברת כספים לצרכי רכישת אמצעי
- 22 לחימה כפי שיפורט להלן.
- 23
- 24 פרט ראשון – סחר באיזור מלחמתי: מיוחס לנאשם כי החל משנת 2000 ועד לסוף ינואר 2002 עסוק
- 25 בסחר באיזור מלחמתי. נטען כי הנאשם נטל חלק בישיבת בה הורה יאסר ערפתה לו ולראשי
- 26 מנגוני הביטחון לריכוש כל כמות של נשק מכל מקום אפשרי. הנאשם פעל ממועד פגישתו זו יחד עם
- 27 אחרים לריכוש כמותות גדולות של אמצעי לחימה. הנאשם שעמד בראש המטה הצבאי הפלסטיני
- 28 ריכזו את בקשות אנשי המנגונים השונים ואלו הועברו אליו כניירות עבודה. על מנת לוודא
- 29 שאמצעי הלחימה עליהם הוא משלם אכן קיימים, דרש הנאשם מהפונים אליו להביא את כל
- 30 הנשק למשרדיו ולצורך כך החזיק מתסן אמצעי לחימה ברמאללה וכן מחסן נוסף ברצועת עזה.
- 31 לאחר שימושו הועברו לרשונו, היה הנאשם מגיש את נייר העבודה לאישורו של יאסר
- 32 ערפתה, ולאחר אישורו של זה, היה הנאשם חותם אף הוא על הבקשה ומאשר לאנשיו להעביר את
- 33 הכסף לפונה באמצעות העברת בנקאית. במהלך התקופה הניל' נרכשו כ- 1000 טוננות של אמצעי
- 34 לחימה תמורת 7-10 מיליון דולר. את אמצעי הלוחמה DAG הנאשם להעביר למנגוני הביטחון
- 35 הפלסטיניים ביודעו כי חלק ניכר מאנשייהם הינס חברים בזרוע הצבאית של ארגון הפט"ח
- 36 שביצעה פיגועים רבים אותה עת.
- 37

תאריך: 29/07/09.

תיק מס': 3052/06

1 פרט שני – ביצוע שירות עבורי התאזרחות בלתי מותרגת: נטען כי בתקופה האמורה בפרט האישום
 2 הראשו העביר הנאש לחברי החוליות הצבאיות של ארגון גוזדי חללי אלאקטא באוצר בית לחם
 3 משכורת חודשית בסך 500 ש"ח. באוטה עת ביצעו חברי חוליות אלה פיגועים רבים. בחודש
 4 אוקטובר 2002 קיבל הנאש בקשה לתשלום של 25,000 ו'ין מריאן מרואן ברוגוטי לצורך רכישת
 5 אמצעי לחימה וחומרים לייצור מטענים, ולצורך תשלום משכורות ל-268 חברים בגוזדי חללי
 6 אלאקטא. הנאש העביר בקשה זו לידי יאסר ערפאת, אשר הורה לו לשלם את הכסף באמצעות
 7 משרד החוץ.

8
 9 פרט שלישי – סחר בצווי מלחמתי: פרט זה מפרט את חלקו לכואורה של הנאש במימון וארגון
 10 ספינת הנשק קארין A, שננטפה בתאריך 3.1.02. כשלילה כמויות גדולות של אמצעי לחימה
 11 מסוגים שונים, ובכלל זה רקטות, מרגמות ומקלעים. נטען כי בחודש ספטמבר 2001 נפגש הנאש
 12 עם פתחים ריאנס, וזה ערך אותו בדבר מגעיו עם האיראנים בכל הנוגע למימון ספינת הנשק. פתחי
 13 ראים הוודיע לנאש כי על הרשות' לשאת בעלות של 125,000 דולר. הנאש הסכים לכך וכן
 14 הסכים לפנות ליאסר ערפאת לקבלת המימון הדרוש לכך. בשלב מאוחר יותר העביר הנאש
 15 ליאסר ערפאת את דרישת התשלום והחטם עליה. הנאש העביר את הוראותו של יאסר ערפאת
 16 באמצעות שליח ממשרו של חבבי צרצר, אחראי על הדלק ברשות'. הספינה ועליה הציוד
 17 המלחמתי עגנה בתימן. הנאש, שהייתה בתימן באותה עת, עוזר בדרכו תגעת הספינה וקיבלה דיווח
 18 על הכוונה להזכיר זרוכו לשניים מאנשי הספינה. לאחר שהספינה הפליגה מותימן לתעלת טואן,
 19 ננטפה בידי כוחות צה"ל ביום 3.1.02, כאמור.
 20

21 פרט רביעי – מגע עם ארגון עיוון מהוחר לאזר: פרט זה עניינו מגעים שקיים הנאש עם גורמים
 22 איראניים, במטרה לתרום את שיתוף הפעולה הצבאי בין איראן לבין הרשות'. בין היתר על
 23 אפשרותו של מפעלי תחמושת בתחום הרשות', העברת אמצעי לחימה מלובנון דרך
 24 החיזבאללה, ואיומים צבאיים לאנשי הרשות' לבנון ובאיראן. כמו כן נערכ משם סיכום המפגש,
 25 וזה חוגג לאחר מכן יורי הנאש ליאסר ערפאת.

גדר ההפירת

26
 27 לא הבהיר כי הנאש היה אחראי על ענייני הכספיים של מגנוני הביטחון ברשות הפלסטינית,
 28 בתקופה הרלוונטית לכתב האישום. עט זאת נטען כי הוא פעל ברשות' ובסמכות. עוד נטען, כי חלק
 29 מהעובדות המפורטות בכתב האישום אכן נכונות. במקרה, נטען כי אמרותיו של הנאש,
 30 המבוססות את עיקרו המכريع של כתב האישום, נגבו ממנו שלא כדין.

ניהול המשפט

31 בראשיתו של ניהול התקיק הועלו טענות מקדמיות אלו לאלה נזחו בהחלטה שניתנה ביום
 32 04.12.06. לאחר החלטתו זו, ובעקבותxCפרת הנאש באשמה, החלה פרשת הבאת הראיות.
 33 מרבית חומר הראיות הוגש בהסכמה, אולם הסכמה זו התייחסה אך ורק לחומר הראייתי שלא
 34 התייחס באופן ישיר לנאש. כך, למשל, לא הייתה מחלוקת כי ננטפה ספינת הנשק קארין A.

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

1 כאמור, כתוב האישום מבוסט בעיקרו על אמרות הנאשם. לאחר והייתה מחלוקת על קבילהו של
 2 אמרות אלה, נוהל משפט זוטא. הוסכם על ידי הצדדים כי ההכרעה במשפט הזוטא תינתן
 3 במסגרת הכרעת הדין בתיק כלו. במסגרת התקיק העיקרי נדרשו לשם עד אחד בלבד מטעם
 4 התייעזה, מהמודע עבאיות, וכל יתר חומר הרاءות, למעט אמרות הנאשם, הוגש בהשכמה. במסגרת
 5 פרשת ההגנה העיד הנאשם.

6

7 התייעזה הגישה סיכומית- בכתב, והסניגוריה השמיעה לבסוף את סיכומית בעל פה, הגם שבאיוח
 8 נזכר של 4 חודשים.

9

משפט הזוטא

10 כאמור, לאור טענת ההגנה כי אמרות הנאשם נגנו באופן שאינו חופשי ומרצון, נוהל משפט זוטא.
 11 במסגרתו, ולאחר טיפולו הזוטא שהועלו, נשמו שלושת חוקרי המשטרת שנגנו את אמרותיו של
 12 הנאשם, וכן שלושה חוקרים של שירות הביטחון הכללי שניהלו את עיקר חקירותו של הנאשם.
 13 במסגרת פרשת ההגנה במשפט הזוטא העיד הנאשם וכן העיד מר מהמודח חיגאנזוי, אשר היה עם
 14 הנאשם באותו תא בחלק מהתקופה בה נחקר.
 15

טעוני הזוטא

- 16 א. נטען כי הנאשם נחקר לאורך חודשים חקירות ממושכות במשך רוב שעות היממה תוך
 17 שמנענות ממונו שנייה.
 18 ב. נטען כי הנאשם היה אדם חולה, שנזקק לטיפול רפואי במחלות כרוניות, ותרופותיו לא
 19 ניתנו לו ואף לא סופק לו תחליף חולם.
 20 ג. נטען כי הנאשם היה אזוק בידיו וברגלו במהלך החקירה, דבר שגרם לו לכאבים עזים
 21 ולתחושת השפה קשה. עוד נטען שלעתים היו חוקרי משאייריים אותו לבד בחדר כוחה
 22 אזוק, לפחות ארבע עד שבע שעות, דבר שהביא את הנאשם למצב של כאב, פחד וחרדה
 23 עמוקים.
 24 ד. במהלך שהותו בחקירה, הרטסו כוחות צה"ל את ביתו של הנאשם, עקרו עצי הדר ועצים זית
 25 רביים בחלקו והשמידו טון וחצי דבש. הידיעה אודות החרס תביאה את הנאשם לחרדה
 26 ופחד ביחס לנורול בני משפחתו. החוקרים ניצלו זאת כדי לומר לנאים שם יודה יכול
 27 לצאת לחופשי ולסייע לבני משפחתו.
 28 ה. נטען כי נאמר לאשם שבשל העובה שהוא אדם זקן וחולה ולא נותרו לו שניהם רבות
 29 לחיות, חוקריains מעוניינים לחקור ולהוכיח אותו במעט זמן ממושך. על כן, אם יודה
 30 יצא מייד לחופשי. הודהותינו ניתנו בכפוף להבוחחות אלה ובשל פעולות פיתוי זו.
 31 ו. נטען כי חוקרי של הנאשם הטיחו בו האשמות שווא, וחזרו ואמרו לו שהוא משקר להם.
 32 החוקרים גקטו בשיטות של התשה פיזית ונפשית. הנאשם שהיה אדם מבוגר ומכובד
 33

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

בקהילתו חש מושפל מהנהגות החוקרים הקיימים לפניו, ובכירוף מכם חפיז הקשה,
1
ייחל למותו ולרגע שבו יסויים את החקירה.
2
3. נטען כי הנאשם חתם על הודהותיו על מנת לרצות את חוקריו, ומבליל שידע מה כתוב
3
באמורות שנכתבו בשפה העברית, אותה אינו קורא. חוקרי המשטרה הסתמכו על זכיינים
4
של השב"כ וכשעמדו על אי הדוקים והטעויות המנויות בזכ"דים נתנו לו חוקרי המשטרה
5
להבין כי "תווח וbone" יתרחש אם יחוור בו מהודאותיו.
6
7

8 נקדים ונאמר, כי לאור עדותו של הנאשם עצמו במשפט הזוג, אשר לא עמד על חלק ניכר
9 מטעוני הזוג, צמצמה ההגנה בסיכוןיה את טיעוניה לטענות זוטא שעניין יחס משפט כלפי¹⁰
ה הנאשם.

הראיות במשפט הזוג

עד זה מסר כי הוא דובר ערבית מהבית, מלימודי ומתקבורה. בעת שהעיד בפניו ציין כי הוא זכר
את תומי פניו של הנאשם, אך לא זכר את פרטי החקירה במאת האוזים. העד מסר שהוא נהג
לזהות את החשוד שבפניו, ולאחר מכן הוא מזדהה כשותר. הוא מזכיר לו את תוכן האזהרה,
ולאחר שהחשוד מבין את תוכנה וחותם עליה, נגנית העוזות בצורה של שאלות ותשובות. העוזות
נגנית בשפה העברית, ונכתבת על ידי בשפה העברית. בתום כל עמוד הוא מזכיר אותו מחדש
בשפתו, וזה חותם עליו. לפי הרשות באמירה הוא כיבד את הנאשם בסיגירה ואיפשר לו לעשן. העד
ציין כי התרשם שמאבו של החשוד היה "בצד" ושהוא מסוגל למסור עדות, שלאלא כן היה רושם
זכיר בעניין, או מצין זאת באמירה, ונמנע מהמשך גביית העוזות. כך הדבר גם לגבי איזועים
חריגים במהלך העוזות. כשהתבקש לציין דוגמאות לאייעומים מיוחדים שהיה רושם לו התරחשו,
מוסר כי הדבר יכול להיות למשל, שהחשוד מתלוון על כאבי ראש, כי אין חש בטוב, או כי אין
מסוגל למסור את העוזות. הוא ציין כי תוך כדי גביית האمرة הוא מצין איזועים כגון, כיבוד
חחשוד בשתייה, או מונן סיגירה וכדומה.

העד מסר כי במהלך החקירה שנייה הייתה נינוחה, וה הנאשם לא צין בעיה כלשהי.
כשהintendent בקש לעשן ניתנה לו האפשרות לעשות כן, ולא היה דבר חריג מעבר לכך. עוד ציין כי
במהלך החקירה הנאשם ישב מולו כשרגליו כבоловת. העד מסר כי לא יכול להיות שהשראייר את
ה הנאשם בחדר בלבד במשך זמן רב, שכן המדווח בחדר החקירה בו נמצאים תיקים נוספים, ובכלל זה
תיקו האישי, כך שלא יכול להיות שעזב את החדר.

העד נשאל לגבי הטעה כי נאמר לנאים שביתו נהרס, שנעקרו עצי זית וחדר והושמדו טוں וחצי
בדבש. הוא השיב כי עד למועד מותן העוזות בבית המשפט כלל לא ידע שלנאים עצי חדר ודבש, והוא
(החוקר) בכל מקרה לא אמר דבר כזה.

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 העד טע שמעולם לא אמר לנ羞ם כי גותרו לו שנים מעטות לחיות וכי אם יודה ישוחרר מייד,
 2 ומסר כי החדר אסור, והוא איןו נוקט אמצעים כלשהו.

3
 4 העד ציין כי עין בוכ'דים של השב"כ לפני גביה העדות, וכי על סמך הוכח'ד הקרה לנ羞ם את
 5 החדר נגדו, וזה היה גם קמן מה עדות שנגבהה.
 6

7 העד הכחיש את הטענה לפיה אמר לנ羞ם שם יזרו בו מדבריו שהב"כ יקרה "תוהו ובוהו".
 8

9 העד נשאל האם חקירת השב"כ והמשטרה התנהלו באותו מקום, ומסר כי אף שמדובר באותו
 10 מתקן, העדות נגבהה בחדר החוקרם של המשטרה. הוא ציין כי הוא לא נכנס לחדרי החקירה של
 11 השב"כ, והם (השב"כ) לא נכנסים לחדרי החקירה של המשטרה. הוא אף ציין שבחדר החקירה
 12 של המשטרה נראה שונא מחדרי החקירה של השב"כ.
 13

14 העד מסר כי אין יודע לכטוב בערבית ולן כתוב את האמרה בערבית, חזר על כך שאות מה שכתב
 15 תרגם לנשום, וכן ציין כי הזכיר את הנשום בערבית. העד ציין כי לא יודע כמה שעת ישן הנשום
 16 לפני העדות שגביה, וגם לא ידע כמה יממות נחקר קודם לנשום על ידי השב"כ והמשטרה. העד ציין כי
 17 היה בפנוי זכי"ד של הדברים שנאמרו במהלך החקירה שהב"כ טרם הגיע להודעה, אך לא
 18 השתלשלות של כל החקירה או כל האירועים שקדמו לה. הוא מסר כי בדרך כלל נמצא בפנוי זכי"ד
 19 אחד, אך הוא אינו זכר לגבי מקרה זה.
 20

21 עדותו של השוטר משת לוי

22 עד זה ציין בעדותו בפנינו כי הוא זכר את החקירה באופן כללי, אך לא פרטי פרטים. הוא מסר
 23 כי את הודיעתו של הנשום גבוה מתקן אשקלון, לאחר שהזהיר בחוק. החקירה מתנהלה בשפה
 24 הערבית והאמורות נכתבו בשפה הערבית. לאחר מכן הקריאה את ההודעות לנשום בערבית והוא
 25 אישר אותן בחתימת ידו.
 26

27 העד מסר כי הוא מתעד אירועים חריגים המתארתים במהלך החקירה באמצעות עצמו או בזכ"ד
 28 נפרד. במקרה של הנשום הוא ציין בגוף האמורויות את העבודה שנתן לנשום לאוכל ולשתות. הוא
 29 מסר כי האווירה בחקירה הייתה נינוחה. הוא זכר את הנשום כ אדם בעל סבר פנים יפות, חינוך,
 30 ששיתף פעולה וענה לשאלות שמשאל.
 31

32 הוא זכר שהנשום נזקק לטיפול רפואי עקב מצבו הבריאותי – וכי טיפול סופקו לו על ידי
 33 מרפאת הכלא. הוא זכר כי פעמים אחדות נכנס וחושש לחדר וביקש לחתת לנשום את התויפה היומיות
 34 שלו. הוא מסר כי לאחר בירור שעשה, אפשר לנשום ליטול את תויפתו, והוא תיעד זאת בגוף
 35 האמור (ההודעה מס' 7 מיום 2.4.06 גיליון 3 שי' 62).
 36

37 העד מסר כי עד כמה שהוא זכר הנשום ישב מולו בחקירה לא אוזוק. הוא הכחיש שאמר לנשום
 38 כי ביתו נהרס או כי עצים נערמו ודבש הושמד, ואף הכחיש כי אמר לנשום שם יודה והוא
 39

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 ישוחרר בשל מצבו הבריאותי ונילן, או כי אם יחוור בו מזרבים שמסר בחקירה-חשב"כ יקרה
 2 "תוהו ובוהו".
 3

4 העד ציין כי הוגפניט (DANON) השונים באמרות המודפסות נוגעים מכך שהמדובר בטופס מובנה,
 5 והכחיש כי מדובר בחעתקה ממוקם אחר. הוא ציין כי בפתח הדברים באמורה מיום 19.3.06 של
 6 את הנאש שללומו, והנאש ענה "ברוך השם בסדרא" והדבר נרשם. הוא פרע כי ביוון שהנאש
 7 אדם מבוגר והוא שאל כיצד היה במצבו לפני מתן זעקה, ותיעד זאת בגוף האמורה. הוא מסר כי באוקטובר
 8 כללי ידע על מצבו הבריאותי של הנאש, אך לא זכר לבדוק متى נודע לו עניין זה. העד ציין כי הוא
 9 לא זכר שקרה משהו שהוא דופן בזכי"דים של השב"כ לפני החקירה. העד עמד על כך שבחקירה
 10 שהוא ערך, הנאש הבין כי יש לו הזכות לשתוק או לספר כל דבר. הוא הוסיף כי בפתח החקירה
 11 הוא מציג את עצמו ומסביר לנחקר היכן הוא נמצא ולאחר מכן מזכיר את האזהרה. עניין זה הוא
 12 מבצע תמיד לכל חשור ולכך הוא לא תיעד זאת באמורה, למעט פרטיו האישיים הרשומים. הוא טען
 13 כי הוא מזכיר כל דבר, גם את פרטיו האישיים של החשור בפניו כדי לוודא שאכן אלו פרטיו, וגם
 14 את האזהרה.

15 העד אישר כי החקירה בוצעה בחדר חקירות של המשטרה, המצויה במתחם חקירות של השב"כ
 16 באשקלון.
 17

18 העד ציין כי אין זכר התייחסות למצבו הרפואי של הנאש בזכי"דים של השב"כ אותם קרא,
 19 והוסיף כי אם הייתה בעיה רפואיות הדבר היה עלה. מכיוון שהאמורה אכן נגבתה, משמעות הדבר
 20 הינה שהנאש היה כשיר לחקירה. הוא לא זכר אירוע יוציא דופן לגבי מצבו הרפואי של הנאש
 21 אבל זכר שהוא ייבד את הנאש בשתייה חמה וקראה ובSIGROS, והנאש עישן הרבה.
 22

23 העד ציין כי החודעה השבעלית נגבתה לא בתאריך 4.2.06 כפי שרשום באמורה, אלא בתאריך
 24 2.4.06, ומדובר בטעות סופר.
 25

26 עדותו של השוטר יעקב ברזני

27 עד וזה מסר כי הוא זכר את הנאש אך הוא מסתמן על הכתוב באמרות שבת. הוא ציין כי הוא
 28 נגבה את האמורות בשפה העברית, רשם אותן בעברית, ולאחר מכן תרגם אותן שוב בעל פה לעברית
 29 עברו הנאש. עדות מיום 26.3.06 הוא חתים בנאש דברים שאמרו עליו אחרים, והנאש
 30 התייחס אליהם. העד לא מצא מעין באמורה כי היו אירועים חריגים במהלך החקירה, אחרת,
 31 לדבריו, היו אלה נרשמים. עדות מיום 14.5.06 הוא הציג לנאים מסמכים וזה התייחס לכל אחד
 32 מהם. הוא ציין כי האוירה בחקירה הייתה טובה, וציין כי מדובר באדם מבוגר. העד מסר כי
 33 הנאש זכר פרטים מזמן המסמכים שהוצעו לו, ולהערכתו יש לנאים זיכרון טוב.
 34

35 העד מסר כי אם הנאש היה מבקש להוכיח על ידי רופא, הוא היה רשאי זאת באמורה ואף
 36 מפסיק את גבייתה, שכן ידועה לו ממשועותה של אמורה שנגבתה מנושא שאינו במצב המאפשר
 37 למסור עדות בכוונה טובה. הוא ציין כי נזקרים המובאים בפניו אינם אוזקים אלא אם כן ישנו
 38 39

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

1 חשש כי חם מסוכנים ועולמים לחתפרא. במקרה של הנאשם דובר באזט מבוגר ולא היה בכח
 2 צורך.
 3

4 העד נשאל האם אמר לנאים כי תרשו את ביתו, עקרו עצים והשמידו דבר, ונעה כי זאת הפעם
 5 הראשונה שהוא שומע על כך שנחרס ביתו של הנאשם. העד אף הבהיר כי אמר לנאים שאם יודה
 6 אויז בשל גילו המבוגר ומצבו הרפואי ישוחרר מיד. העד ציין כי לא השתמש באמצעות לחץ פיזי או
 7 AMILOLI כלשהו, והבהיר בתוקף כי נתן לנאים להבין שאם יחוור בו מהודאותו בשביב יקרה
 8 "תזהו ובזהו". העד טען כי לא היה צריך להפעיל כוח או לחץ, והכל חתרחש באווירה טוביה.

9
 10 בחקירהנו הנגדית ציין העד כי אינו יודע כמה ומן נחקר הנאשם לפני שהוא חקר אותו, אך היו
 11 מקיריים שבתסביס הייתה תקירה רעוצה לפני כן, ואז המתינו החוקריים על מנת לאפשר לנחקר זמן
 12 מנוחה כחוק. הוא אישר כי הוא מסתמך על זכ"דים של השב"כ, הכתובים עברית, וציין כי תרגם
 13 לנאים חלק מהזכ"דים בו יוחסה לו הברחות נשקים. העד אישר כי הוא זה שביקש הארצת מעמד
 14 בחלק מהquiries, אולם לא זכר מלהן פעולות החקירה שהתקשו, ואמר כי לצורך כך יש לבחון את
 15 הדו"חות שהוצעו לשופט שדן במעדר. העד ציין כי לא ידע מי תפס את המסמכים שהוצעו לנאים
 16 במסגרת האמורה מיום 14.5.06, או מי תרגם אותם. הוא ציין כי הוא עצמו אינו קורא ערבית, ולכן
 17 הסתמך על התרגוט, אולם לנאים הציג את המקור בערבית. עוד ציין כי את העדות של אחר
 18 אותה הציג לנאים ותרגם לו לערבית כיוון שהוא הייתה כתובה בעברית והנאים אינם קוראים עברית.

19 **עדותו של המכונת "יורי"**

20
 21 עד זה היה המmono על חקירות הנאים מטעם שירות הביטחון הכללי. העד מסר כי הוא זוכר את
 22 החקירה ואת הנאשם. הוא טען כי דובר בחקירה מורכבת שבהן הכל האווירה הייתה מאוד
 23 גינוחה, עם הרבה מאוד בכבוד הדדי. העד הוסיף שהנהאים הוחזק בתא מעצר בכל העצורים, אולם
 24 זכה בחקירה ליחס מאוד מכובד בהתאם למעמדו. הוא ציין כי כמעט בכל תקופת החקירה
 25 הנאים נובל באוכל ממטבח החוקרם, עישן סיגריות, וקיבל מענה גם לבקשתו מיוחדות כגון
 26 לבנייט מסטוג "בוקסר", ספר קוראן, ואפילו היו מקרים שהוא בקש להישאר בחקירה כי שייעם
 27 לו.

28
 29 העד דחה את הטענה כאילו הנאים לא זכה לטיפול רפואי, ואמר כי מפהת גילו של הנאשם ועקב
 30 תלונותיו נבדק על ידי רופא שב"ס והוא במקור צמוד לרופאת שב"ס. הוא הוסיף שהוא אישית
 31 היה בקשר עם מרפאת שב"ס וידעו שהנהאים נבדק ובעיתו הרפואי טיפול בהתחום לשיקול
 32 דעתם המڪוציא של הרופאים. העד ציין כי מסר לנאים שאין אפשרות להעביר לו תרופות, אולם
 33 עורץ דינו יכול להעביר פירוט של התרופות בהן הנאשם עושה שימוש. יחד עם זאת, העד מסר
 34 שהאחריות על הטיפול הרפואי נתונה בידי רופא הכלא.

35
 36 העד התבקש לומר את התרשומותו מציבו של הנאשם, ומסר כי לא התרשם שהנאים לא יכולים
 37 היה להסביר. הוא זכר מקרה אחד בו הנאשם יצא מהטא עייף מאוד ולכן חובה חובש לחדר

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

התקירה, והנאמנס הסביר כי הדבר קשור למצבו הנפשי ולא הפיזי באותו חיום. העד חזר וציין כי
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39

העד התבקש להתייחס לשאלת אזיקתו של הנamus בחקירה. הוא מסר כי בכלל, ברובית החקירה
לא היה הנamus אזוק כלל. יחד עם זאת, היו מקרים בהם הנamus התעכבר וسطר לעצמו. על רקע
זה נזוק כדי לא פגוע בעצמו, ומיד לאחר שנרגע הוסרה האזיקה. הוא ציין כי במקרים בהם יצא
מהדר החקירה למספר דקות היה הנamus אזוק לכט, אלוט מזובר באזיקים עם שורת ארוכה
המאפשרת תנעوت ידים חופשית כולל עישון. הוא הדגיש כי מעולם לא יצא לפיקוי זמן של 7-4
שעות כפי שנטען בטיעוני הזוטא, ובדרך כלל דובר במספר דקות ולכל היותר לחצי שעה. הוא
חויסף כי הנamus לא התלונן על כך בפניו. לשאלות בית המשפט ענה העד כי לנamus לא היה שעון.

העד התבקש להתייחס לטענה כי נאמר לנamus שביתו נהרס, עצים נעקרו וובש הושמד. העד ענה
כי זו הפעם הראשונה שהוא שומע על כך שלנamus הלה דבר, לא נאמר לנamus דבר חונגע לביתו
והחקירה כלל לא הגיעו לנושא זה. העד הבהיר כי נאמר לנamus שם יודה יוכל להשתחרר לעזר
למשפחתו או כי יוכל להשתחרר בשל גילו ומצבו הרפואי.

העד אישר כי במהלך החקירה הוטחו בנamus חשדות שהיו בידי החוקרים,
והיו מקרים בהם נאמר לו שהוא משקר, אלוט לא הייתה כוונה להשפילו. לדבריו, החקירה נוהלה
בהרבה כבוד הדדי ובמספר פעמים בחקירה אף צין ^{ח"}את חיזב את חיחס שקיבל מהעוזר. העד
עמד על כך שלא עשה שימוש באיזומים או בכוח, כי החקירה התנהלת בשיג ושיח ארוך, וכי הוא
זכיר את האווירה בחקירה זו כיצאת דופן לטובה ביחס לחקירות אחרות שניהל. הנamus שיתף
פעולה בחלוקת נרכבים של החקירה, והוא ימם בהם כי היה לומר לנamus כתורת של נושא
ו לנamus מסר גרשמה מפורטת בעניין.

בחקירהו הנגדית מסר העד כיnodע לו על מערכו של הנamus מכלי התקשרות כשעה לפני שפגש
אותו במתוך החקירה. עוד ציין העד כי את חקירתו הראשונה של הנamus ניהל החוקר המכונה
"האדוי", ואילו הוא לא היה מודע לה באותו זمان, אלא רק בדיעבד.

העד מסר כי גודלו של התא בו שהה הנamus הוא סטנדרטי, יש בו חלון אולם וזה טגור וחאוור
ਮותבסט על מערכת מיזוג מרכזית.

העד נשאל מודיע הנamus נחקר ברצף ביום 15.3.06 החל משעה 10:55 ועד לאחר חצות, וזאת
כאשר הנamus כבר נחקר לפחות בפרק משעה 02:40 ועד 05:45. העד ענה כי מדובר בתחלית
החקירה, הנamus ביקש לפרט את פעולותיו באופן קרונולוגי זהה לקץ זמן. הנamus לא הביע רצון
להפסיק את החקירה או לлечט לשון, ובמהלכה הוא אכל, שתה ועשה להנאותו.

העד התבקש להתייחס לאמירות המופיעות בזוכ"זיט' שערך החוקר המכונה "גינוי", כמו "אתה
мотנגד כמו ילד קטן, יושב ומשקר במצב נחושה" והאם הן שומרות על כבוזו של הנחקר. העד
ענה כי בכל החקירה יש נקודות של עימות ואי הסכמה, ועדין כבוזו של הנחקר נשמר.

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

העד ציין כי הנאשם לא היה מנוע מפגש עם עורך, אך כל נושא הקשר עם עורך הוא באחריות המשטרה. למיטיב ידיעתו זו הודיעה לעורך על מעטו של הנאשם, אולם הוא לא בדק זאת.

הסניגור הפנה את העד לזכ"ד מיום 19.3.06 בשעה 16:35, בו אמר הנאשם שמלבושים לו האשמות ועדיף שי��יאו חבר ויקטוו את רשו, ושאל האם זה מצביע על אדם שקט ושליו. העד השיב כי הוא לא התרשם שה הנאשם הוא אדם שקט ושליו, אלא אדם שנוטה להתפרצויות חימום. הוא הוסיף כי התנהגות זו דומה לה של הנאשם אפיינו אותו לעתים, למרות שרוב החקירה נוהלה באווירה חיובית מאוד עם הרבה כבוד חזדי.

העד התבקש להסביר מהי "شيخת שכונע" ומסר כי זוشيخת במחלכה מוצע לנחקר להגעה להבנה, להודות במיחס לו ומוסבר לו אופי המידע שברשות החוקרים. אופי השיחת תלוי בנחקר ובאופןו. במקרה של הנאשם, עיקר השיחת עסק ברומו של עולם ובמושאים כללים, כיון שה הנאשם היה אדם שהסתובב בהרבה מקום, אך בסוף השיחת תמיד תזרת לנושא החקירה. העד לא זכר בדיקות מה נאמר באותו שיחת שלא הניבה פירות חוקתיות, אולם ציין שבין היתר נאמר שעדיין לאנשים להזוזות.

העד נשאל האם אמרה לנאים שי"גיא להבנה עם חוקריו" פירושה הסכם שה הנאשם יודח ואחד כך ילק' הביתה כי הוא זקן. העד ציין כי לא אמר לנאים שילק' הביתה או כי הוא זקן. העד אמר שלא קרה דבר כשהאתם לא הודהו, אולם הודהה היא לטובתו שכן כך תשתייט החקירה.

העד נשאל האם לא הופעל לחץ גדול על הנאשם באופן שגרס לו לרצות לפגוע בעצמו, כפי שמצוין בזכ"ד מיום 21.3.06. העד אמר כי דווקא בהתקף עצם של הנאשם בתחלת החקירה, ולאחר מכן הוא נרגע וחזר לשיחת נינוחה, ארוכת וምורטת.

העד הכחיש שהבטיח לנאים יימצא דווקא אמרת בפוליגרפ לא ימשיכו לשאול אותו על אותם דברים בהט יצא דווקא אמרת. נכון הוא שלאחר הבדיקה התמקדו בנושאים אחרים, אך אין מניעה להזור לאוטם נושאים. לדבריו, הסיכום והתבנה עם הנאשם היו רק למשך בו יצא דווקא שקר.

העד הכחיש כי אמר לנאים שם יסימן את החקירה יעבור לבית הסוהר, שם התנאים טובים יותר ולכן עדיף לו לסיים את החקירה. כשהופנה לזכ"ד מיום 9.4.06 בשעה 13:30 סעיף 8 בו נכתב שהנתנו שאל אם יטוט ורוצה לסימן את חוקיותו וילעbor לכלא, שם יזכה לביקורי משפחתו, ענה העד כי השאלה שהזגגה לנאים הייתה בעיקר דרך לומר לו גמור את החקירה. העד הוסיף כי החקירה לא התמקדה רק בנושא הספינה "קארין A", אלא גם בנושא מקורותיו הכספיים וקשריו לתנאים פת"ח. ה"הבנה" בה מדובר היא שהנתנו ימסור מידע, לאו דווקא זה המוביל להפלתו.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

1 עדוותו של המבונה "חאדי"

2

3 עד זה הוא חוקר השב"כ שחקר את הנאים ביחס בו הגיע למתקן החקירה, ופעם נוספת שלב
4 מאוחר יותר.

5

6 העד מסר שהנאים נשאל לשולמו ונכח כי הוא חש טוב אם כי אמר לו שהוא סובל מטרון.
7 הנאים לא חתלו עלocabim, ואם היה עוזה זאת הוא היה מזמין רופא או חובש. העד אמר כי
8 לא נמסר לו ידי תרופות מעורך דין של הנאים, וכל לא זכר לו שהנאים ביקש תרופות. העד
9 נשאל לגבי שעת החקירה הראשונה, 40:02 וענה כי נדרש להתחילה בחקירה על ידי ראש הוצאות וכך
10 עשה. עד ציין כי למשיב זכרו לא חקר את הנאים כושא אזוק, וגם אם היה עם אזוקים,
11 ולהערכתו לא היה, לא דבר באזקי רגילים. העד הבהיר כי הוא חשיר את הנאים פרקי וכן של
12 4-7 שעות בחדר החקירה לבדו כשהוא אזוק. העד אף הבהיר שאמר או כי הכיר אמרה לנאים
13 שביתו נהרס, עצים נעררו וחושמד דבש. הוא הבהיר כי הביטה לנאים כי ישוחרר אם יודה.
1415 העד אישר כי נאמר לנאים שהוא משקה, וטען כי מדובר בטעינה לגיטימית מצד חוקר. הוא
16 מסר כי לא היה שימוש באיזומים או בכוח בחקירה, ואם הנאים פחד זה עניין סובייקטיבי אך
17 הוא לא הפחיד אותו בכוננה.18 בחקירהו הגדית מסר העד כי הוא ידע מיהו הנאים וידע שהוא פעיל ותיק מאוד בפתח'ת, והוא
19 אחראי על מגנון הרכש והכיספים בארגון זה.20 העד ציין כי מסר לנאים דף המפרט בשפה העברית את זכויותיו כעוצר וכנקיר, אך הוא לא
21 חקريا לו אותו בעצמו. הוא אישר כי המשפט הראשון שרשם בצד' היה המשפט הראשון שאמר
22 לו הנאים, והוא כי "נמאט לנאים מהטיפור של קארין A".
2324 העד התבקש לתאר את התשלומו ממכבו של הנאים בחקירה הראשונה שהתנהלה לפני נורו,
25 ואמר כי הוא זכר שנכנס איש מבוגר, עיריך ייחסי, בהתאם לשעה בה הגיע. הם שוחחו כרגע, והוא
26 זכר כי הנאים היה מעשן כבץ, קיבל הרבה טיגריות, וכי השיחה התנהלה באווירה חיובית. הוא
27 לא זכר אם הנאים היה נסער או מזוכא, ולא זכר דבר חריג אחר. לדבריו, למשך הבנתו, האמירה
28 של הנאים "נמאט לו" מתיישבת עם העובדה שהוא במעבר הגנתי או מניעתי בעקבות פרשת
29 קארין A.
3031 העד עמד על כך שתפקידו להגיע לחקר האמת, ואם הנאים היה מוסר תזה הגיונית שהיתה
32 מתיישבת עם המידע המודיעיני, הוא היה מקבל אותה.33 העד חזר ואמר כי הוא לא זכר אם הנאים היה אזוק בחקירה שערך, אבל אם היה שימוש
34 באזיקים הרי זה רק אם העד הרגיש מזוכאים. הוא הוסיף כי הוא לא זכר דבר כזה, ואם הנאים
35 היה צועק או משוטל הוא היה רושם זאת.

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

העד חזר וחדגש כי מסר את דף הזכיות והחובות לנאים, שם ורשומות זכויותו. הוא עצמו לא אמר לנאים כי זכותו לשמר על זכות השתקה או להיות מוצג בפני עורך.

העד עמד על כך שאם הנאים היה מתלוון בפניו על שלא נותר לו להכניס למתקן המעצר את תרופותין, או כי הוא מרגש רע ואינו מקבל עורה רפואי הכלא, הוא היה רושם זאת. עם זאת, ציין כי ידעתהנאים הוא אדם חולה. הוא אישית לא קיבל כל פניה על הכנסת תרופות.

העד חזר וחדגש כי קרך האמת הוא "קדוש" והוא המטריה, וכן כאשר הנאים אמר לו שהוא מוכן "להודות בכל דבר", הסביר לו כי אין מקום לדיבורים אלה ועליו לספר בעצמו מבלי להוסיף או לגרוע. הוא התרשם שהנאים לא מוכן להודות בכל דבר, וידע לעמוד על שלו בחקירה. העד אמר כי תקירת הנאים נמשכה לאחר שהו נושאים שדרשו לבנו והבחרה, והיו ידיעות אחרות שהוא בחר להכחיש או לא להסביר אותן.

עדותו של חסבונה "ג'ינו"

עד זה היה חוקר שב"כ שנטל חלק בחקירהו של הנאים, וצין בפתח דבריו כי מאוחר שעלו שנתיים ממועד החקירה, חלק ממנו הוא לא זכר.

העד עומר עם טיעוני הזוטא, ומסר כי הנאים קיבל טיפול רפואי ממרפאת הכלא. הואזכר שבאחד הזכ"דים מסר הנאים שיש לו פוליפים בקיבתו, ותוך זמן קצר הועז לבדיקה ולטיפול רפואי. העד מסר כי כחוקר הוא אינו הסמכות בנוגע להעכרת תרופות לנאים, וכי החלטות בנוסח זה של רופא הכלא. עוד ציין כי לא זכר לו מקרה בו הנאים הסב את תשומתlico לכך שהוא זוקק לטיפול רפואי.

העד הבהיר כי הנאים היה אזוק ברגליו בבדיקות חזה נכח, והוסיף כי הנאים טזוק בידו לאחר שחבט בעצמו ולאחר שהוזהר כי אם ימשיך לחבות בעצמו ייאזק, על מנת שלא יוכל לפגוע בעצמו.

העד טען כי לא היה מקרה בו הושאר הנאים אזוק לבדו בהדרך משך 4-5 שעות, וטען כי לא אמר לנאים שכוחות צה"ל הרטו את ביתו והשמידו עצם וובש. העד הוסיף כי אף לא אמר על ידו לנאים שם יודה הוא יצא לחופשי לאור גלו.

העד ציין כי לא פעם אמר לנאים שהוא מסתיר מידע ומסרב לתניונו לחוקריו, אולם לא השתמש באלים, אימומים או ניסיונות הפתיחה.

בחקירהו הנגידית נשאל העד ביחס למשמעות האמירה לנאים כי "הוא לחקירה על מנת להודיע בכבוד". העד מסר כי להודאות באממת זה כבוד, ומטרתו בחוקר היא שהנתפרק יודה הוודאת אמת.

העד ציין כי נושא החקירה יהיה מעורבותו של הנאים בנושא הספינה קארין א', קשרו למימון וחברות אמל"ח, וקשריו לאיראנים ולאחריהם מדינות ערב, שמטרתם ביצוע פח"ע נגד ישראל.

תאריך: 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

העד מסר כי רשם בזכ"ד שנאנשס "התנהג כילד קטן", שכן חרב גילו המבוגר התנהג לפעמים בחרקיה בצוות ילדותית. כשהתבקש להסביר למה הכוונה ענה, שחתנותות ולדותיות היא כאשרם נחקר על מידע ומוכר גרסה כי סוי הפטור אותו מאחריות, אף שהוא ידע שהחוקרי יודעים על מה הם מדברים אליו.

העד ציין שנאמר לנאים כי אל לו "התנהג כמו פרח", ובמילה "פרח" כוונתו הייתה לאדם שצעוק, משקר, חסר כבוד שעשו הכל כדי להציג את ערו.

העד ציין כי ככל הנראה ידע באותה עת על כך שהנאים נחקר לפני בוקר על ידי החוקר המכונה 'האדיא', אולם לא מצא כל מנגנון לחקור את הנאים עד השעה 00:18.

העד נשאל על דבריו מחקירה שתועדה בזכ"ד מיום 20.3.06, בה נרשם שאמר לנאים שאין זה מקרה שמעצרו הוארך ב-18 ימים לאור המידע הרבה שהוא מסתיר מהחוקרי. נטען בפניו כי בכך הוא אמר לנאים למעשה, כי ככל שישטייר מידע מעצרו יתמשך. העד חשב על כך שניתנו להבין שבית המשפט החליט להאריך את המעצר בחסתמך על המידע שהיה בפניו. העד נשאל על התבטים נוספים שלו כלפי החקירה שתועדה בזכ"ד מיום 27.3.06. שם נרשם כי אמר לנאים ש"בסיומו של דבר יודה". נטען בפניו העד כי ההגינוי אומר שהנסיבות הינה שעד שהנאים לא יודע - החקירה לא تستטיים. העד השיב כי זה לא מה שנקtab, ובסיומו של דבר הנאים אכן העבירו הרבה מידע.

העד נשאל על המקרים בהם היה אט עמו נאמר כי הוא זכר שהנאים היכא את עצמו מספר פעמים בכפות ידיו, ומספר פעמים הצלחו להרגיעו אותו על ידי בקשوت שיפסיק אותו. עוד ציין העד כי לדעתו זו התנהגות ילדותית. העד נשאל אם אין התנהגות זו מעידה על ייאושו של הנאים, וחשיב כי להערכתו זו הייתה הצגה, שכן עובדה שלאחר מכן הנאים מסר עוד הרבה מידע.

עדויות עדי התביעה במשפט הזוטא - סיכום ביוניים

ניתן לחלק את העדויות שנשמעו לעדויות אנשי המשטרה ולעדויות אנשי השב"כ. אנשי המשטרה מסרו כי החקירה נוהלה בנימוחות, ללא בעיה כלשהי, וכי הנאים מסר דברים מרוצים הטוב והחופשי. עוד נמסר כי הנאים כובד ב摩ולק הקיימות במזון ובמשקה, לא הוושאר לבדו, ולא הושמעו כלפי איזומים כלשהם, או חבטחות בהקשר לחקירה.

"עדי השב"כ צינו כי הנאים קיבל ויחס של כבוד בהתאם למעמדו. הם לא הכחישו כי היו בחקירהתו מקרים של "עימות" במסגרת הטicho בנאים כי הוא משקר וכי הוא מסתיר מידע, אולם טענו כי הדבר הינו טבעי בחלוקת החקירה. החוקרים חיכו כי הנאים הושאר פרקי זמן אמורים לבדוק בוחר החקירה. לדבריהם, אמנס היו מספר מקרים בהם הושאר החקירה לבזוז, אולם דובר בפרק זמן קצר, במהלך הזמן היה אזוק בידיו באזקים עם שרשורת ארוכה. עדי ציוו כי הנאים לא היה

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

1 אזוק במהלך התקירות, לפחות במקרים בהם סטר לעצמו וניסח לפגוע עצמו. גם במקרים אלה
 2 לאחר שהנאשם נרגע, הוסרו האזוקים.

3
 4 גם חוקרי השVIC הכחישו כי השימוש כלפי הנאשם איזומים, או כי מסרו לו שביתו נהרס וכיו"ב,
 5 או כי הובתו לו הבתוות שאם יודה ישוחרר מפאת גילו.

6
 7 בכל הנוגע למצבו הרפואי, ציינו חוקרי השVIC כי חטיפול בנאשם היה על ידי מרפאת הכלא,
 8 ולאחר גילו אף דאו לכך שיקבל טיפול בהתאם לשיקול הדעת של גורמי הרפואה, עליהם אינם
 9 אחרים.

10 **עדות הנאשם במשפט הזוטא – החקירה הראשית**

11
 12 הנאשם פתח וצין כי הוא סובל מיתר לחץ דם, טוחרים, אולקוס וכאבי גב.

13
 14
 15 הנאשם תיאר כי היה בכלא יريحו וחת פיקוח אמריקאי ובריטי, וכי צד ביום 14.3.06 בשמונה
 16 בבוקר החל מצור של צה"ל על המוקטעה ביריחו, עד אשר הגיעו דוחפור וחוrus את חתמונה. הוא
 17 ואחרים נלקחו למתק"ק יריחו ובשעה הערב הועבר למגרש הרוסים. הנאשם ציין כי היה לו קר
 18 כיוון שהוא לבוש בפיגמה בלבד. מגירוש הרוסים הועבר לאשקלון, וכל אותו זמן היה נתון
 19 באזוקים.

20
 21 אקיירתו בשVIC החלה באותו הלילה ונאמר לו כי הוא חייב להודות בכל דבר. הנאשם ציין כי אמר
 22 לחקורו שאין נגדו דבר, והוא אדם שמבצע את עבודתו וממלא תפקידו.

23
 24 לטענתו, היה אזוק במהלך החקירה בידיו וברגליו, וצין כי ידי היו מלפנים. הנאשם אמר כי לא
 25 קיבל את התרופות שהוא נוטל דרך קבע, ואף שביקש לראות רופא נאמר לו כי יראה אותו רק
 26 למחזרת. הנאשם טען כי נלקח לרופא רק לאחר שהתחנן פעמים רבות שיועבר לבדיקה. לאחר
 27 בדיקת הרופא ניתנה לו תרופה רק נגד לחץ דם, אולם לא טיפול בעיותו האחרות.

28
 29 הנאשם ציין כי חווה בטה שגודלו מטר וחצי על שני מטר, והוא היה נרדם מהר מרוב עייפות,
 30 אולם עקב הכאבים מהס סבל התעורר הרבה.

31
 32 הנאשם אמר כי אין זכר רבות מחקרים. הוא זכר שחוקרי רצו שהוא יודוח שהוא קנה את
 33 קארין A, אולם אין לו קשר לכך. לטענתו, חוקרי דיברו אליו בחוזפה, פעמים התיחסו אליו
 34 בצורה אלימה ופעמים בצדקה רגועה.

35
 36 הנאשם טען כי חוקרי אמרו לו שהם מעוניינים בהודאה מפורשת ומפורטת על כך שהוא יודע על
 37 הפרשיה של קארין A, ושאם יודה – יוכל ללבת הנסיבות. הנאשם טען כי אמר לחוקרי שהוא מוכן
 38 להודות אך לא לשקר.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הנאשם מLOOR כי עורך דין אמר לו שהרטס את ביזט, ונדרפו עצים וכוראות. לדבריו, החוקרים אמרו לו שהם שמו על כן, והענין השפיע עליו באופן שלילי.

הנאשם נשאל על ביקוריו אצל רופא הכלא, ואמר כי גם כשהוחיה מתלון היה מקבל רק אქמול. כשנאמר לו שלאחר שהותלון בחקירותו על בעיות עיכול קיבל תרופה בשם "גסטטור" ענה כי איןנו יותר ואתה. במקרה אחר זכר הנואם שקיבל פרטףן לביעית העצירות שלו, אולם טען כי זה היה חד פעמי. לדבריו, אף שקיבל תרופות להרחך דם, הרגיש כי זה לא עוז לו. הנואם נשאל אם סיפר לרופא על חמלות החוניות שלו, ואמר כי סיפר הכל וגם כי יש לו אסתמה, כי הוא מתקשה לשוטם בצהרה טובת וכי הוא סובל ממפעימות לב מוגזמות.

עוד ציין כי השוטר שגבה את אמרתו ישב עם דווייח השב"כ ושאל אותו לגביו, אולם הוא אינו יודע מה כתוב חשותו, שכן החקירה התנהלה בעברית והדברים נרשמו בעברית.

הנאשם נשאל אם האמין שישוחרר אם ימסור את מה שחוקריו רצו לשמעו וענה שכן. לדבריו, חוקריו סיפרו לו על נזקך אחר שהוא צפוי לקבל 4 מאਸרי עולם, אולם מוחמד דחלאן התערב בעניינו וחם שחררו אותו.

הנאשם מסר כי לא ביקש מהחוקרים שיתקשרו לעו"ד, ומשפטתו היא זו שהתקשרה לעו"ד עבורה. הנואם הוסיף כי ביקש מהחוקריו לראותו עו"ד ותשובה הייתה שהיא ידע והוא אכן יתנו לו לראותו אותו.

עדות התנאם במשפט הוזטא – החקירה הנגידת

הנאשם מסר כי הרגיש מושפל בחקירותו. עוד מסר כי אמר לחוקריו את כל מה שהם רצו לשמוע. לאחר מכן נשאל הנואם באיזה שלב של החקירה "נשבר". הנואם לא השיב על כך ישירות ונתה זאת טען כי מהתחלת אמור לחוקריו שהוא שיל לומר הוא יספר, ואת מה שהוא ידע הוא אכן סיפר. כשהسئل אם הדברים שמסר ביום הראשון לחקירותו נאמרו לאחר לחץ, ענה כי סיפר את הדברים כי זה מה שקרה והוא שאל דבר בעניין סודין. עוד טען כי בחקירתו לא שיקר בשום שלב, וסיפר את מה שהוא ידע, אולם אינם יודע מה נשאש בעברית.

לטענתו, חוקריו השפילו אותו, אמרו לו שהוא שקרן ודיברו אליו בצהרה "מלוככת". עוד טען כי היו עזובים אותו בתרד ריק בלבד כשהוא אזוק, ותווריס רק כעבור כמה שעות.

הנאשם אמר כי בחקירותו פעל לפי הוראות החוקרים ובודאי לא הכתיב דרישות או את תנאי החקירה. כשהسئل כיצד מצא את הכוח לומר לחוקרי כי "מדינה ישראל חייבת לו כספי", לא השיב תשובה ישירה. הנואם אישר כי עישן בחקירותו ואמר כי לכא סיגריות מהחוקרי בהתאם לבקשתו. הנואם נשאל מה עוד קיבל והסביר "כלום". כשהسئل באופו ספציפי, אם קיבל קוראות, קופת תה ולבניות, ענה שקיבל. לדבריו הוא לא בקש זאת אלא חוקרי הביאו לו.

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

1 הנאש חור על כך שהיה נתון בלוח כבר מהיום הראשון, אולם הדגיש כי בחקירהו מסר רק את
 2 האמת. עוד ציין כי הבהיר כל קשר לصفינה קארין A ובן התעסק על כך.
 3

4 לשאלות בית המשפט ענה כי הדברים הרשומים באמורתו נורגמו לו, אולם הוא לא ידע מה
 5 נרשם בפועל. עוד ציין הנאש כי היה מתעכבר לעיתים בחקירהו (ימרוב והדיבורים הבן אדים
 6 משתגעים) אולם עציו התבטהו בכך שהוא "התפוץ מבפנים" ולא הראה ואת חוקריו.
 7

8 **עדותו של מוחמד חיג'אי**

9 עד זה מסר כי היה עם הנאש באותו תא בכלל אשקלון באפריל 2006, לפחות שבועיים. הוא
 10 מסר כי הנאש היה חולה וחלש והוא קשה לו לנשום, ללכת או לעמוד על רגליו. הוא טען כי
 11 פעמים רבות הוא וחבריו לתא דפקו על דלת החטא וביקשו רפואי עבור הנאש, כי "הוא הולך
 12 למות" וחסותו ריט נתנו לנאש "מקסימום אקמול". הוא ציין כי מעולם לא הגיע רפואי לתא.
 13

14 בחקירהו הנגידית ציין חud כי היה עם הנאש בתא החל מ-12/04/06 למשך זכרונו. הוא טען כי
 15 בתקופה של השבועיים שהיה יחד עם הנאש בתא יצא זה רק לשירותים ולמכולת, ולאחר מכן
 16 הוסיף כי יצא גם לחקירות. כשהשאלו לגביו לכך שישנים מסמכים רבים של חובשים ורופאים כי
 17 ראו את הנאש באותה תקופה, ענה כי בתקופה שהיו ביחד זה לא קרה. עוד הוסיף כי כל פעם
 18 שהנאש חור מחקירה הוא סיפר להם (לחבריו לתא) על כך. העד התבקש לומר שמות אנשים
 19 נוספים איתם ישב באותה תקופה ונענה כי יש אנשים שהוא זכר את שמוניהם, אך לא נקבע שם
 20 כלשהו.
 21

22 העד ציין כי הנאש אמר לו שהחקירה גורמת לו ללחץ נפשי, שהוא כל הזמן היה כפוף לכיסא
 23 ושחווה קיבל יחס רע. עוד אמר לו הנאש שהוא סובל מסרטן והוא צריך טיפול רפואי. העד אמר כי
 24 הנאש לא סיפר על הדברים שקיבל מחוקריו, כגון פירוט, סיגריות ותנתונות.
 25

26 **הברעה במשפט הזוטא**

27 ניתן לומר שטייעוני הזוטא מעלים טיעונים בתחום ה"חשלחה", נקיטה בשיטת חקירה בלתי הוגנת
 28 על ידי יצירת לחץ נפשי בלתי הוגן כמו גם פיזוי והשאה. החכרעה במקרה זה הינה הכרעה
 29 עובדתית, הנובעת מהתרשםותנו הבלתי אמצעית מוחזרים שנאמרו בפנינו.
 30

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הערכת העדויות במשפט הוזטא – מהימנות ומשקל

לא מצאנו כי עדי הتبיעה היו חסרי אמייניות, כפי שביקשה לטעון ההגנה. אכן, אין ספק כי התנאים היה נתון בחקירה במליצה ביקשו החוקרים לקבל מידע רב ככל האפשר מוחנאים בוגרנו לפעילותו במימון הטרור הפלסטיני.

בכל חקירה, היא לא התנהלה בתנאים נוחים ונעים. הנאסת היה כלוא במתכוון חקירות, ונחקר תקופה ממושכת. יחד עם זאת, ישנו פער בין חומר הנוחות האינטנסיבי לקיום של חקירה, לבין נקיות אמצעים שיכולים לשולות את רצונו החופשי ואת יכולתו לבחור אם למסור מידע מפליל על עצמו.

בעולה מהכתוב באמרות, ועל כך לא חלק הנאסת בעורתו, במהלך חקירותו במשטרת הוא קיבל סיגריות לעישון כאוות גפו, וכובד בשתייה ובמזון במהלך החקירה. כך למשל, באמרת מיום 19.3.06 גליון 5 שי 132 נרשם "בשלב זה החשוד מבקש להתפלל והזאת החשוד מפסיקת לעניין זה", וכן נרשם גליון 6 שי 164 "במהלך הוודאות נובד החשוד בשתייה חמה, שתיה קרה וועגיות". באמרת מיום 20.3.06 עמי 1 שי 18 נכתב "החשוד מקבל סיגירה ומעשן" ובהמשך עמי 2 שי 19 נרשם כי "התחשוד מקבל מים בקשתו כדי לבלו כדורו". באמרת מיום 22.3.06 גליון 5 שי 118 נרשם כי כובד בשתייה חמה, שתיה קרה וסיגריות, ובאמרת מיום 30.3.06 גליון 6 שי 144 נרשם כי כובד בשתייה חמה, גם באמרות שנגבו ביום 2.4.06 (ת/ה 10/10) נרשם כי קיבל כבוד. קשה לתאר מצב בו דבר זומה. גם באמרות שנגבו ביום 2.4.06 (ת/ה 9/10) נרשם כי קיבל כבוד. קשה לתאר מצב בו חקירה מתנהלת באופן דורסני ואכזרי, כתענט ההגנה, ואגב כך ניתנת לנאסת האפשרות להתפלל, לעשן כרצונו, לאכול ולשתות, וכמובן ליטול תרופות.

יש לומר כי כבוד כגון אוכל שתיה וסיגריות ניתן לנאסת גם במהלך חקירותיו בשב"כ. כבר בחקירותו הראשונה (זכ"ד מיום 15.3.06 שעה 02:40) כובד בקפה, ובחקירה שלאחר מכן (זכ"ד מיום 15.3.06 שעה 10:55) כובד בארכות צהריים, סיגריות וקפה. ניתן לראות כי יחס זה נשך לאורך כל חקירותיו, ובמיעט בכל זכ"ד מופיע כי הנאסת קיבל אוכל, שתיה וסיגריות. אף ניתנו לו קוראן (זכ"ד מיום 16.3.06 שעה 10:00, זכ"ד מיום 21.3.06 שעה 12:00), האפשרות לצאת לשירותים (זכ"ד מיום 20.3.06 שעה 11:40) והאפשרות להעלות בעיות הנוגעות לתנאי כליאתו בפני חוקריו (זכ"ד מיום 3.4.06 שעה 11:00, סעיף 1). הנאסת לא חלק על קביעות אלה שbez"דים. יחס זה אינו אופייני למי שמקשים לדמות את רצונו החופשי, להשפכו ולפגעו בו.

מעבר לנושא התקורת שהוגשה לנאסת, מוחזק"דים מחקירת השב"כ לא עולה כי דובר בחקירה "שבור" ומושפל, שכן הנאסת התייחס פעמים רבות לנושאים שאינם קשורים לחקירה, בנושאים פוליטיים ומדיניים כלליהם (זכ"ד מיום 16.3.06 שעה 10:00 סעיפים 24-25, זכ"ד מיום 27.3.06 שעה 16:30 סעיף 1, זכ"ד מיום 11.4.06 שעה 10:00 סעיף 12), ואף אמר לחוקריו כי מדינת ישראל חייבת לו 275 אלף דולר שלקחה מארו במקורו (זכ"ד מיום 19.3.09 שעה 35, סעיף 18). התנהגות זו אינה אופיינית למין שנשבר בחקירה ומוכן לריצות את חוקריו ולומר כל דבר שהט

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

1 רוצחים רק על מנת שחקירות תשתיתים, אלא למי שמרגיש מפסיק בטוח בעצמו כדי לומר את אשר
 2 על ליבו.
 3

4 חשוב להציג כי עדי התביעה לא ניסו לipyות את תנאי החקירה. הם לא חתכו כי היו תקופות
 5 קצורות בחון הוואר לבדו בחדר, ואו יותר אזוק, אולם נטען כי הדבר בפרק הזמן קצרים. הם אף לא
 6 חתכו כי הנאשם נזק לאחר שטר לעצמו והחל להשוטל (וכי"ד מיום 21.3.06 ساعה 12:00
 7 טעפים 3-2). החוקרים אף לא טוענו כי הנאשם היה אדם גינוח ושליו, אלא אמרו כי הנאשם היה
 8 אדם מהיר חיים, ואז עמו היה מפנה בלבד עצמו, וכן נודשו לאזקו לעתים. הם גם לא חתכו
 9 כי מדי פעם פנו לטאש במיליטים שלא נעמו לאזון – כגון אמרה שה הנאשם משקר, מתנהג
 10 בילדותיות או כפרח – אך לא הוכיח כי נקטו השפה בשיטת חקירה.

11
 12 תיאור זה של החוקרים נראה לנו אמין. לא מצאנו כי יש בו פירחות או סתיות, והוא תואם את
 13 הדברים הרשומים בזכי"דים, ובמיוחד מסויימת את עדותו של הנאשם בבית המשפט. ודוק: יינו
 14 פער משמעותי בין עדות הנאשם בבית המשפט, לבין טיעוני הזוטה שהעלתה ההגנה בתחילת –
 15 טיעונים שנזנוו בשלב הściוכמים לאור עדות הנאשם. כבר עתה ניתן לומר שהרשות העולה
 16 מעדותו של הנאשם לא תאמם את טיעוני הזוטא שמסר.

17 אמינות עדותו של מוחמד חיג'אי

18
 19
 20 בטרם נדון במהימנותו של הנאשם נקיים ונאמר כי אמינותו של מוחמד חיג'אי בעינינו הייתה
 21 נמוכה מאוד. תמורה בעינינו כיצד העד ובר "היטב" את כל שקרה לנאים, ובאיזה "התהנו" לטיפול
 22 רפואי עבורו שלא ניתן, אולם לא ידע לומר מי עז היה היה כלוא אליו בתקופה זו. דבריו אף
 23 אינם מתיישבים עם תיקו הרפואי של הנאשם, ממן עלה כי גם במהלך התקופה אליה העיד
 24 מוחמד חיג'אי, טיפול הנאשם מספר פעמים על ידי מרפאת הכלא. על פניו נראה היה כי עדותו של
 25 מוחמד חיג'אי היה עדות שככל מטרתה לטיען הנאשם במשפטו, וכך, ככל הפחות, הוקצתן עד מאוד
 26 מצבו הרפואי של הנאשם. עוד יש לומר כי מוחמד חיג'אי אמר שהנאים הותלו בפניו על כך
 27 שהוחזק כפות לכיסא – טענה שהnitאג עצמו לא חזר לעלייה. לפיכך, לא מצאנו לנכון להעניק
 28 לעדותו של מוחמד חיג'אי משקל כלשהו.

29 מהימנות הנאשם – כלל

30
 31
 32 הנאים טען, באופן חד משמעי, כי לא מסר בחיקתו דבר שאינואמת. למרות ניטיונו של התובע
 33 להבין באיזה שלב "נסבר" הנאשם וחול למסור לחוקריו דברים בהתאם לרצונם כביכול, עם
 34 הנאשם על כך כי מסר את כל המידע לו בא בעיה כלשהי. הנאשם חתכו כי קשור עצמו לטפינה
 35 קארין A, בניגוד למופיע באמורות המשפטתיות.

36
 37 נראה כי הגם שהnitאג טע כי חיש מושפל, לא היה בכך, בהתאם לטענתו, כדי להשפיע עליו לומר
 38 דבר שלא היה ברצונו לומר. נציגו כי הנאשם לא טע שגם דבר האמת שMASTER-SIRIB למסור
 39 לחוקריו, וזה הוצאה ממנו שלא באופן חופשי ומרצון. הנאשם טע לאורך עדותו בפניו כי מסר

תאריך: 29/07/09

תיק מס': 3052/06

דבריאמת, כי דברים אלה נמסרו מרצונו כיוון שלא התבונש בהם ובכוון שלא היה בהם משום סוד
1
כleshoo.

2
3

כאמור, הדבר היחיד שהנאות לא היה מוכן לקבל היו הדברים הרשומים באמורתיו, ולטענו
4
המדובר בדברים שלא נרשמו מפיו, ומכוון שאינו יודע ל夸ר עברית, לא יכול היה לדעת כי אלה
5
כתבו. נראה כי הנאות זנת את טיעון הזוטא לפיו חוקרי המשטרה אימנו עליו ב"יתו והבוחן" את
6
לא יתזר על הרשות בזכירות החקיר החביב, שכן לא הזכיר זאת בעדותו בפניו כלל.
7
8

עוד נציין כי חרותם הבלתי אמצעי מעודות הנאות היה של מי שהזים בעוצמת החשפה שחש
9
ובטענות בוגע ליחס שקיבל, בחטא לקו הנטען במשפט הזוטא. מכל מקום, גם אם סובייקטיבית
10
חש השפה במצב אליו נקלע, נציג כי הוא לא היה מוכן לאשר ולומר כי מסר דבר שאינו נכון, או
11
כי נשבר בחקירותו. הרשות שלנו כי הנאות נקט קו "עמאאי" מקו התנה במשפט, ביחס
12
לדברים שהוא חשב שצורך להשמע לבית המשפט. הנאות רצה לומר שמדובר רק בדברים נכונים
13
ואמייניטים מרצונו, אך באותה עת לומר שסבל בחקירותו. הדברים אינם יכולים להתיישב עם
14
הטענה כי אמרותיו נגבו שלא מרצונו החופשי. ברור שסיטואציה של חקירה אינה נזהה ואינה
15
נעימה, ודאי לא לאדם מבוגר שהחזיק בעבר בעמדה בכירה. עם זאת, לא התרשם כי הנאות חש
16
בשלב כלשהו בחקירה מצוקה שמנעה ממנו לבוא בדרישות או שחויבלה אותו לומר דברים שלא
17
מרצונו הטוב והחופשי.
18
19

20 מהימנות הנאות – הטיפול הרפואי

21

טענותיו של הנאות בוגע לטיפול רפואי או העדרו אין מתיאשיות כלל עם המזו בתיקו הרפואי.
22
כן, למשל, במסמך המתעד את בדיקתו לפני קליטתו במתיקן הכליה ביום 14.3.06 נכתב מפיו של
23
הנאות כי "מצין שלשול כרוני, נotel TALATOL COLATOL לפי הצורך, שלול מחלת לב, סוכר, יליד א' או
24
בעיות אחרות". ביום 15.3.06 בשעה 14:15 נבדק שוב בכלל שכמה. גם במקורה זה, ואף שנבדק על
25
ידי רופא אחר, הרி בחלק בו נשאל על מחלות בעבר נרשם "שולול", וכן נרשם כי הוא משתמש
26
בתרופת אחת והיא COLATOL לקיבתה. רישומים אלה אינם מתיאשניים כלל עם דבריו כי הוא סובל
27
מביעות דבות וכי מסר את הדברים לרופאי הכלא. ביום 15.3.06 בשעה 15:18:15 שוב הובא בפני
28
רופא, ושם נרשם כי הנאות הותלון על עצירות וצבתות וניתן לו טיפול רפואי. עיניו הרוות, כי
29
ברגע בו הצלון הנאות על בעיה כלשהי, לא ורק שלא נמנעה ממנו גישה לרופא, אלא הוא נבדק על
30
ידי רופא ארבע שעות בלבד לאחר פעם הקודמת בה נבדק על ידי רופא. כמו כן ראה הנאות רופא
31
ביום 19.3.06, וגם במקורה זה ניתנו לו תרופות. לא למותר לציין כי התרופות אינם "אקדמי" כפי
32
שנטען, אלא תרופות אחרות (משלושה סוגים שונים).
33
34

35 הנאות נבדק על ידי רופא וקיבל טיפול לביעית העיריות גם ביום 20.3.06 ו-21.3.06. ביום
36 22.3.06 הובא הנאות לבדיקה נוספת, הינו ביוזמת רשות הכליה ולא לבקשתו, ובקבות
37 תלונותיו נקבע כי "עירך לו מעקב לחץ דם יומי ואף גרשמו לו תרופות. באותו יום בשעה 19:00
38 נרשם כי נבדק שוב על ידי רופא "על פי בקשה של חוקר".
39

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

לא רק שנרשמו לו תרופות שונות ומוסגים שונים, אלא גם טענתו כי קיבל רק פעם אחת שמן פרפאין אינה תואמת את הרישומים הרפואיים, מהס עולה כי קיבל פרפאין במספר הזרקנות, בתאריכים 20.3.06, 30.3.06, 21.3.06, 1.4.06, 3.4.06, 17.4.06-14.4.06.

לפיכך, נראה כי טענותיו של הנאשם בכל הנוגע להעדר טיפול רפואי - אין להן על מה לסתור. הנאשם קיבל תרופות שונות כנדרש בהתאם למצבו, ראה רופא פעמיים רבות – אחת מהם אפילו ביזמת חוקרו – וזכה לטיפול בהתאם לשיקול דעתו רפואי. נראה כי טענותיו בוגנו לטיפול הרפואי נועד להעצים את טיעוני הזוטה, ללא שיש להן בסיס כלשהו בנסיבות, ומדובר משליך על חוסר אמינותו בפנינו.

10 מהימנות הנאשם – שלב התקירה

11 מלבד הנושא הרפואי, עליו עמדנו לעיל, ניתן להצביע על ניסיונו של הנאשם לומר כי לא קיבל דבר
 12 מחוקריו כדוגמא נוספת לחוסר האמינות של הנאשם – טענה שנoudה לחפרי בטיודר מצבו הקשה
 13 בחקירה. מוגע שועמת עם הדברים שקיבל (ארוחות, ומון לתפילת, סייגיות, קפה, קוראות,
 14 תחתונים), "פתחות נזכרים" ואישר כי אלה אכן ניתנו לו, אולם הוסיף כי ניתנו לו שלא בקשנו.
 15 בנוסף, הנאשם עצמו ציין כי כל מה שהחיה בתקירתו גורם לו "להתפוצץ מבפנים", והוא כלל לא
 16 חראה ואת לחוקריו – בגין דדברים מפורשים שנכתבו בוכ"דים וعليות העידו לחוקרים, כי
 17 הנאשם איבד את שלוותו מפעם לפעם, ועל כן נאלצו לאזוק אותו בעקבות כך, אם הדבר לא התרחש.
 18 מציאו וירושמו כי הנאשם סטר לעצמו וכי נאלצו לאזוק אותו בעקבות כך, אם הדבר לא התרחש.
 19 טענת הנאשם כי הוא רק "התפוץץ מפנים" אינה מתইישת עט רישומי החוקרים ועדויותיהם
 20 בפנינו, והיא חלק מהקו בו נקט על מנת להראות כי השפלו אותו מצד אחד, אולם הוא לא נכנע
 21 לחוקריו מצד שני. אנו העדפנו את עדותם של החוקרים בעניין זה.

22 יש לומר כי חbows מעדותו של הנאשם היה של אדם חמוד ויתיב לדברים שנאמרו על ידו הן
 23 בבית המשפט והן בחקירותו בשבי'כ ובמשטרה, אולם הוא דבר בגרסת שנעשה לו עוזל. עוזל זה,
 24 לשיטותו, לא נגרם מהדברים שהוא אמר בתקירתו, אלא כתזאה מהחשלחה שננקטה כלפי
 25 בעומדת בפני עצמה, ולא כזו שהשפעה עליו בחקירתה. עוד גורם לעוזל זה נובע מדברים שנשמו
 26 בעברית ללא אישרו ושלא בהתאם לדברים שאמר. ודוק: הנאשם אישר בעדותו בפנינו כי
 27 הדברים הרשומים לכוארה מפיו באמרותיו תורגו לו, כפי שציינו חוקר המשטרה, אולם טען כי
 28 אינו יודע מה נכתב כיון שאין יודע עברית.

29 לא מצאו להאמין לנאיום בנקודה זו. לא התרשםנו כי חוקר השב"כ והמistarrah רשמו דברים
 30 אחרים מלאה שמסר להם הנאשם, או כי סילפו את הדברים שנרשמו בעברית עט תרגמו לו אותם,
 31 או כי הפעילו עליו לחץ שלל את יכולתו לבחור אם למסור דברים לחוקרו. נראה כי הנאשם ידע
 32 היטב מדוע הוא נמצא בחקירה, ידע היטב מה מהפשים חוקרו, ובהתאם לכך התנהל בתקירתו.
 33 הנאשם מודיע לכך שמוסר דברים בוגנו לפעילותו ביחס לקרה A – דברים שאינם מתיישבים עם
 34 גרסתו הוכחית כי אינו קשור לספינת הנשק.

תיק מס': 3052/06

תאריך: 29/07/09

יתר על כן, הדברים הרשומים בזיכויי החקירה מצביעים על כך שהנאשם מסר פרטים רבים, כפי
 שהעיד בפנינו, כבר ביום הראשון לחקירה. יחד עם זאת, הנאשם לא מסר מיל את כל המידע לו,
 שכן חקירותו הייתה "חקירה מפותחת", ונוספו בה עם הזמן פרטים שונים בנוגע לפעילותו. כולה
 מהזיכויים, בתבילה שהוחתו בו טענות נוגה להכחיש, אולם שהציגו לו ראיות המפריכות את
 הנחותו החל לספר את המידע לו. התנהלות כזו מלמדת דוקא על אדם המתנהל באופן מושב,
 ומוכן לספר דבריהם רק כאשר הוא יודע שמדובר יש לחקרו את המידע על כן, מבליל שהוא מודב
 במידע נוסף. אם הייתה יכולה לעלו טענה כאילו הפרטים הנוספים שמסר בעקבות הראיות
 שהוצעו לו נמסרו בעקבות הלחץ שהופעל בחקירה, אז הנאשם עצמו סטור והפריך טענה זו.

מאמנות הנאשם - סיכום

אל מול הרשות האמין של חוקר המשטרה וחשב'כ, أنه יכולם לומר כי עדותו של הנאשם לא
 הייתה אמונה במילויו. כאמור, על פי עדותו של הנאשם עצמו, "השלפה" ו"מצבו הרפואי" לא
 שינו דבר מיכולתו לומר את הדברים שרצה לומר, או לגרוטסקו לומר דברים שלא רצה. לא היה
 שלב בו הלחץ בחקירה הוביל אותו להזאות בדבר כלשהו בנגדו לרצונו, ולא היה שום שלב בו
 "נעבר".

מכלול חריאות במשפט הזוטא שכוננו כי אמרותיו בפני חוקר המשטרה נגנו באופן נינוח ולא כל
 לחץ פסול. בגיןוז ומה שטען בטעוני הזוטא הוא לא ניטה להעמיד את חוקר המשטרה על
 טעויות שנפלו בזיכויים, ואף אחד מהס אמר לו כי קירה "יתווה ובוחה" אם לא יודח. שכוננו
 כי חוקרו לא מסרו לו הבתוות כי אם יודה ישוחרר, לא אמרו לו דבר בכל הנוגע להרש ביתה (דבר
 אותו חלק מהחוקרים כלל לא ידעו עד מועד הדיוון בפנינו) ולפיכך, אין לנו אלא לדחות את
 טענותיו בדבר "השלפה" כלשהו או פיתוי והבטחות כלשהן שגרמו לו לומר דברים שלא מרצוינו
 החופשי. הנאשם קיבל טיפול רפואי מלא וכנדרש, בגיןוז לדבריו, ולא היה במצב רפואי כדי
 לשנות את יכולתו לומר את דבריו באופן חופשי ומרצון.

משפט הזוטא - הברעה

לאור מסקנותינו העובדיות בכל הנוגע לאמינות עדי התביעה מחד גיסא, ולהעדר האמינות של
 עדי ההגנה מאידך גיסא, أنه קבועים כי אמרותיו של הנאשם נגנו באופן חופשי ומרצון והין
 קבלות במשפט זה.

המשפט העיקריעדותו של מחמוד עביאת

עד זה מסר כי היה חבר בחוליה צבאית עליה היה אחראי עטף עביאת, ונשפט על עבירות רצח
 אותן ביצע. העד מסר כי הוא וחבריו לחוליה היו חיילים, והם קיבלו משכורת חדשנית בסוף כל
 חודש. העד טען כי הוא לא יודע מי עבריר להם את המשכורות. העד עומת עם זכייד מחקירתו

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

1 כשביכם בו נורשס כי את המשכורות העביר פואד שוכבי. העוד טען כי אינו מכיר את פואד שוכבי,
 2 ומדובר לא שמע את השם הזה. העד טען כי מי שהעביר להם את המשכורת היה אדם בשם פואד
 3 שומאלי, שהיה פקיד במשרד הכספי. בחקירהו הנגדית ציין כי מעולם לא ראה את הנחש ולא
 4 קיבל ממנו כסף, וכל אינו יודע מי אחר אי הכספי ברשייף.

6 **amarot hanashet b'meshtira**

7 הנחש מסר שמוña אמרות משטרתיות, מלבד הוכ"דים הרבים שנגבו ממוña בשבי". לחין נסקר
 8 כרונולוגית את האמרות שנגבו ממוña ואת הדברים שמוסר בהן – דברים התואמים ככל את
 9 הדברים שמוסר בחקירהו בשבי".

10 11 **ת/5 – אמרת הנחש מיום 19.3.09 :** באמרה זו מסר הנחש אודות פעילותו במסגרת הארגון
 12 לשחרור פלסטין (אש"ף) לפני שנת 2000. בהמשך האמרה מסר כי בשנת 2000 הייתה פגישה
 13 במושדי יאסר ערפאת בנכחות עראזק מגיאודה, חאג' אסמעיל גיאבר, עוזי יבאל, סלים
 14 בודני, מחמד דחלאן, רשייך ابو שבאכ, אמין אל הינדי, מוסא ערפאת ומחמוד ابو מרזוק. יאסר
 15 ערפאת אמר להם לקנות כל נשק שייכנס לעזה או לגדר וכל אחד מהבחורים הללו הייתה לו
 16 הצעה (לרכישת נשק – צ.ל.), היה מגיע אל הנחש עם נייר עבודה, הנחש היה מעבירו ליאסר
 17 ערפאת, ולאחר מכן חתם היה הנחש מאשר לאנשיו להעביר כסף לאותו בכיר. הנחש מפרט
 18 דוגמאות לכמויות וסוגי החנק שניקנו וטכומי הכספי ששולמו תומרתם.
 19

20 21 הנחש הוסיף כי ביולי 2001, פתחי רAZOM וعادל מוגרבי הבריחו מלבנון מיכל עם פעצות א.ר.פ.י.ג.י
 22 ומטולים שהגינו מחייבאלה, נאישרו של יאסר ערפאת, והבות הימי לפקחים אותם. הוא שילם
 23 לפתחי רAZOM 50,000 דולר באישור ערפאת.

24 25 הנחש הוסיף כי פגש בירדן את מתהי רAZOM, שמוסר לו כי נפגש עם פעילי חיזבאללה ועם איראני
 26 ושיכם איתם כי הם יעבירו שלושה מיכליים עם נשק על גבי ספינה. הוא ביקש מהנהשות לדבר על
 27 כך עם יאסר ערפאת, כדי שייתן כסף. הנחש מסר על כך לרפואה וזה נתן הוראה לחובבי צורן
 28 שיתן לכך כסף. הנחש גם מסר כי פגש בתימן את תיסיר עגינה שמספר לו שעדרל מוגרבי בิกש
 29 שיבינו לו ולעומר עכוזי דרכון, וכי הוא (עדל) בא לראות את הספינה קארין A שהגיעה לתימן
 30 עם החנק.

31 32 **ת/6 – אמרת הנחש מיום 20.3.06 :** באמרה זו מסר הנחש כי פגש בשנת 2002 בירדן בפתחי
 33 רAZOM וזה מסר לו אודות מגעים עם האיראנים, לפחות האחרונים מוכנים לשלם עבור ספרינת נשק.
 34 פתחי אמר לנחש כי צריך שהוא (הנחש) יפגש בנציג האיראני בדובאי. הנחש מסר כי הגיע
 35 לדובאי ושם יחד עםعادל מוגרבי פגש שני נציגים איראניים – ابو מחמד ואחמד סאלם.
 36 האיראנים מסרו לנחש ולעadel כי הם מוכנים לממן אימונים של פלסטינים לבנון ובירון וכי
 37 הם מוכנים לעזר בכספי ובנק. הנחש הוסיף כי עדכ כתוב דו"ח לרפואה והם אמרו לאיראנים
 38 כי לאחר שתיהה תשובה מערפאת הם יודיעו על כך לאיראנים. לטענתו, כשרפאת ראה את

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

1 הדוחה הוא הגיב בכעס ואמר כי האיראנים שקרים. עוד מסר הנאש באמרה זו על מגעיו עם
 2 העיראקים ועל הסכמתם לחנוך בתנה שני מיליון חוות נפט לפלסטינים.
 3

ת/6 – אמרת הנאש מיום 22.3.06 : באמרה זו מסר הנאש פרטיהם נוטפים אודות הפגיעה עם
 4 האיראנים. הוא מסר כי מי שיצר קשר ראשוני עמו היה ابو חסן אל זינב. הנאש הפגישו עם
 5 פתחים ראשונים והשניים יוצאו לפגוש את האיראנים בדזבאי. לאחר מפגש זה מסר פתחן ראשון לנאש
 6 כי האיראנים מבקשים לפגוש אותו. הנאש יצא לדזבאי לבקשת מכוניות ואמר לפתחן ראשון שלאתר מכון
 7 יפוגש את האיראנים. הנאש נשאל מדוע לא סיפר ליاسر ערפאת כי יצא לפגוש באיראנים, וענה
 8 "כי יאסר ערפאת אהב שאני מביא לו תוכאות ולא דיבורים". הנאש יצא לדזבאי, ולאחר פגשתו
 9 בוגנע למכוניות יצא לפגוש את האיראנים עם עידן מוגרכי. לאחר שהיה עייף סוכם שייפגשו שוב
 10 בערב. הנאש אכן פגע שוב באיראנים בערב, שלא אותן אם רוצים לעבוד ייחדו בשיתוף
 11 פעולח, והAIRANIYS מסרו שכן. עידן דיבר עמו על נושאים צבאיים בעל הצורך באמונות
 12 מתקדמות לייצור רימוני יד ומטולים, וכי הם רוצים גם תחמושת ונשק. אחרי כן הם (ובכלל זה
 13 הנאש) שוחחו על כיצד מקימים פעולה לייצור תחמושת בשטחי הרש"פ, והנאש אף אמר להם
 14 כי צריך כסף, והם חתכו גם לכך. האיראנים אף מסרו כי יעבירו נשק ותחמושת מחסני
 15 מלאיח שיש להם לבנון. אחד האיראנים ביקש כי ישלחו לו סיכום יומי של התקשרות
 16 היישראלי. הם סיכמו להמשיך ולהיפגש והנאש אמר כי הוא יבקש רשות מיאסר ערפאת לבוא
 17 לפגשנות. עידן כתב את תוכן הפגישה והוא והנאש חתמו על כך. כשזהר לאזר מסר הנאש את
 18 המשמך ליاسر ערפאת, שאמר כי מדובר באנשים רמאים שרצו לחרוג אותו.
 19

20 הנאש מסר כי בשנת 2002 שמע על תפיסת קארין A. הוא הבין שיאסר ערפאת רוצה שהוא "ייקח
 21 את הנושא עליו" וכן מסר בועדת החקירה כי יאסר ערפאת נתן את החוראות והוא היה איש
 22 קשר בין פתחן ראשונים ועדן מוגרכי לרפואה. הנאש הוסיף כי שמע מפתחן על התכוננו להביא את
 23 הספינה עוד באוגוסט 2001, חודשיים לפני המפגש עם האיראנים, וכי הפגיעה עם ערפאת, בה
 24 סוכם על העברות 125,000 דולר לפתחן פ羅וייקט הספינה, הייתה אחראית שפטחן היה בסוריה
 25 ובלבנון. הפגיעה עם האיראנים בדזבאי נעדרה לצורך קשר פלסטיני-איורייני וקשר של פתחן ועדן
 26 מול משמרות המהפכה לבנון, והוא ועדן לא דיברו על הספינה עם האיראנים.
 27

28 ת/11 – אמרת הנאש מיום 26.3.06 : באמרה זו מסר החטאש אודות פרטיהם עסקאות נשק שונות
 29 מה שותף. בתחילת מסר כי הגיע אליו אדם וסיפר לו שמצאו בוים חביזות עם טיל א.ר.פ.יגי
 30 וביקש עבור זה 7,000 דולר. הנאש חורה לשלם את הסכום. הנאש סיפר כי קיבל פניה לרכישת
 31 טיל א.ר.פ.יגי תמורת 45,000 דולר, והוא העביר את הכספי לפונה. הנאש הוסיף ומסר כי
 32 הדבר עדייף על כך שהנחש יגיע לחמאתו או לארגוניות אחרים. הנאש סיפר כי בשנת 2002 גנב
 33 רfid אבו טיל א.ר.פ.יגי מהערך 45,000 דולר, והוא העביר את הכספי לפונה. הנאש הוסיף וסיפר כי מהמוד
 34abo מרוזוק פנה אליו בשנת 2001, בิกש 20,000 דולר כדי להקים מפעל לייצור מלאיח ורימוני יד,
 35 ורפאת חורה לנאש לחתן לו את הכספי. הנאש העביר את הכספי ושמע מאוחר יותר כי היה
 36 פיצוץ בדירה שכיר מוחמד אבו מרוזוק.
 37

38

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הנאים נשאל לגבי רכישות של שירות עبور פתחי ראום ומסר כי ערפאת הורה לו בשנת 2000 להעביר 150,000 דולר לרכישת 2 שירותי דיגיטים. הנאים ציין כי בסך זה העביר עוד לפני שהעיביר לפתחי 125,000 דולר עבור הקארין A.

הנאים סיפר על כספים שהעיביר לצורך רכישת תחומות בית לחם וכן כי מימן משכורות לאנשי מתמוד עביאת. לטענתו, חלק מהנכסים שהעיביר שימשו למשכורות (500 ש"ח לאדם) וחלק שימש לרפישת תחומות.

ת/7 – אמרת הנאים מיום 30.3.06 : הנאים נשאל אודות היכרותו עם מחמוד זוהיר ומסר כי זה היה אחראי על רכישת אמליה בגדה וכי הוא ראש 1000 וובי קלעניקוב. הנאים ציין כי הוא העיביר למhammad זוהיר את הכסף לרפישה בסך של כ-2 מיליון דולר.

הנאים מסר כי שילם לגועמה ابو שכרי 60,000 דולר תמורת 7 טילי טגרר 1-18 רובים מוקלקיים אותם החזירו. לדבריו, את חטילים התזיק ב'יוויאן' לד' ביתו בעזה ומאותר יותר העביבים לעראזק מגאייה. הנאים הוסיף ומסר פרטים אודות אנשים שונים אשר הביאו אמליה, וציין כי הוא היה מעביר את הכספי, ואת הנشك היו מחזיקים במיחס בתוך המשרד שלו. לטענתו, אסור ערפאת היה נותן לו חוראה למי להעיבר את האמליה, והוא היה מורה לסגנו לתת נשקים בהתאם להוראותו של ערפאת.

הנאים מסר כי מחמוד ابو מרזוק ייצר מטענים לעראזק מגאייה, והוא העיביר למגאייה את הכספי על מנת שיועבר למhammad ابو מרזוק. הנאים מסר מידע אודות שעקבות נשלק נוספת.

לנאים הוציא במחאלק החקירה מסמך (ת/8) והוא ציין כי המذובב בניר של מחמוד ابو מרזוק עלי רשותו הצעות מחקרים של נשקים, ובהתאם למחקרים שצווינו התחשבו אליו על הכספי.

ת/9 – אמרת הנאים מיום 2.4.06 שעה 09:50 : בראשית חקירתו הופנה הנאים לאמרתו מיום 19.3.06, בה מסר שהברית נשקים בספינה, והוא אישר כי סיפר זאת. הנאים נשאל על מעורבותם של אחרים בחברת הנשקים וסיפר על כך. בין היתר מסר הנאים כי ביולי 2001 מסר לפתחי ראום 50,000 דולר בוחראת עבור הברחת פצצות ומטולי ארטילרי פג'יגי. הנאים ציין כי את הכספי העיביר עבר החברחה ולא עבר האמליה, שכן זה ניתן להם בחינוך מהחיזבאללה.

הנאים חתבקש לספר שוב אודות קארין A ומסר כי פנה את פתחי ראום בירדן, שסיפר לו כי נפגש לבנון עם צייני חזבאללה ואיראן. אלה הסכימו להעיבר להם 3 מיללים עם אמליה בミימון האיראנים, והם (הפלסטינים – צ.ל.) יצטרכו לשלם רק עבור הוצאות השפינה. הנאים מסר כי הוצע להם לקחת נשק מאחמד גיבריל אלום הם לא עשו זאת. כשנשאל למה, ענה "כי יש לנו נשק בחינוך מהחיזבאללה ומהאיראנים אז למה לקחת ממנה". הוא מסר כי הוכנו היה להביא ספינות עם נשק לנמל עלי, והוא ופתחי שוחחו עם ערפאת ואמרו לו שצורך 125,000 דולר. אסור ערפאת אמר לנאים לתת את הכספי והנאים אמר כי אין לו. אסור ערפאת אמר לפתחי לכתוב ניר בקשה

תאריך : 29/07/09

תיק מס' : 3052/06

עם הדרישה לכסף, ולאחר שפתחי עשה זאת, הנאש לחת את הבקשה לרמאלה, העבירה לערפהות זהה כתוב לחביבי צריך שישלט את הכספי. חביבי העביר את הכספי לפתחי.

הנאש חתבקש לחזור ולספר על המפגש עם האיראנים. לדבריו, פגש בשני נציגים, שלחערכתי הבכיר בהם היה אחד בשם אחמד סאלם.

ת/10 – אמרת הנאש מיום 2.4.06 שעזה 14:01: (במאמר מוסגר אצינו כי התאריך הרווח על גבי אמרה זו היו 4.2.06 המוזכר בטעות שהובירה בת/13, וההתאריך חכונו הוא 2.4.06. כל נשכח כי לא יתכן שבימי 4.2.06 הנאש נחקר, כיון שנעצר רק כחודש וחצי לאחר מכן).

הנאש מסר כי הקיים ועדת רכש, שהקימה מחתן נשק בו שמו כל מה שהועודה קנתה. הנאש נשאל על הוועדה המודעית ואמר כי פעילות ועדת זו הייתה העברת מוחשייה הוועדה.

תיק מס' : 3052/06

תאריך : 29/07/09

הנאשם מסר כי בשנת 2001 הגיע אליו שליח ממירואו ברגותי עם שני ניירות – באחד מהם להוור